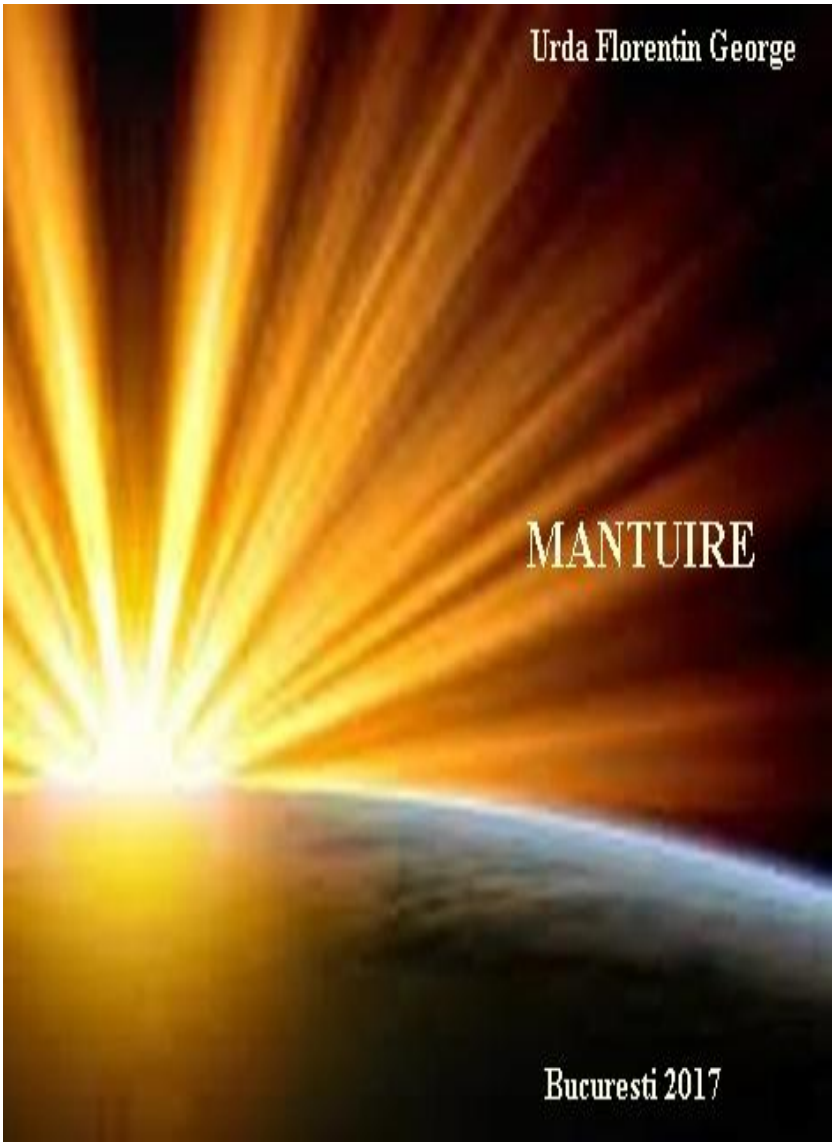
Urda Florentin George
MANTUIRE
Bucuresti 2017

Mântuírea

Cuprins

Capitolul I Filosofie 17
Capitolul II Creaţia: 41
Capitolul III. Acţiunile, karma şi religiile orientale 71
Budismul: 84
Capitolul IV religii monoteiste: 93
Capitolul V Iubirea: 107
Scurtă bibliografie: 146

Dumnezeul meu,

Dumnezeul meu Tu mi-ai dăruit toate,
Dumnezeul meu Tu mi-ai dat dreptate,
Cum îţi pot mulţumi pentru tot ceea ce mi-ai dat??
Cum pot trăii acum... fără darul adevărat ?
Părăsit de toţi, păşesc în întuneric,
Şi caut disperat răspunsul ezoteric.
Sunt singur şi pribeag în lume asta mare,
Şi caut neîncetat iubire, alinare,
Simt că sunt pierdut în pânza de mistere,
Şi strig către Tine să îmi dai doar mângâiere,
Şi lacrimile îmi îmi curg şi viaţa mi se pare,
Că nu mai are sens şi e doar disperare,
Pierdut în întuneric eu caut doar lumină,
Dar sunt parcă ţinut de cruda, neagra tină,
Şi simt că nu mai pot şi strig în disperare,
O Dumnezeul meu Te rog dă-mi alinare!.
Şi mă întorc apoi la mândra realitate,
Şi iar Îţi mulţumesc să mi–ai dăruit de toate,
Îţi mulţumesc pentru că astăzi mai trăiesc,
Îţi mulţumesc că sunt şi vieţuiesc,
Îţi mulţumesc că am atât de mult,
Îţi mulţumesc că în taina te ascult.

Mântuirea

În legenda amazoniană spune următoarele: La începutul creaţiei, omul trăia în armonie cu natura și cu toate animalele pe care le considera fraţii și surorile lui. Timpul a trecut si omul, nemulţumit cu statutul său, a încercat să obţină supremaţie, învăţând și devenind înţelept. Căutând

înţelepciunea, omul a observat că animalele cunoşteau tainele naturii şi, prin urmare, a hotărât să recurgă la diversele animale, care să îl ajute astfel să devină înţelept. Primul animal la care a mers, a fost şarpele pe care l-a întrebat ce ar trebui sa facă, iar şarpele i-a spus că ar trebui să fie şiret. După şarpe, omul a întrebat jaguarul, iar jaguarul i-a spus că trebuie sa fie puternic şi neînfricat. Următorul animal întrebat a fost vulturul, iar vulturul i-a spus că trebuie să caute lucruri frumoase și care sclipesc. Ultimul animal întrebat a fost broasca, iar broasca i-a spus că ar trebui să caute iubirea.

Din nefericire, omul nu mai asculta, el era deja măcinat de dorinţa de a poseda. Văzând pasiunea omului pentru tot ce este strălucitor, bufnița le-a spus celorlalte animale: “ Omul este lacom şi va vrea să posede din ce in ce mai mult. În curând, ne va alunga și ne va vâna pentru propria

satisfacţie. Vă spun de pe acum, că nu va urma sfatul broaştei și nu îl va interesa deloc iubirea.” Din nefericire, bufnița a avut dreptate, omul absorbit de materie și de strălucirea ei, a uitat sfatul broaştei și a încetat să mai căute iubirea.

Un pom cu flori, o omidă care se transformă în fluture, un boboc de trandafir, un mugur pe o ramură, un mormoloc într-un lac, etc. Ce au toate în comun ? Transformarea! Totul se transformă! Atomii se aglutinează şi apoi se separă într-un dans complicat şi aparent veşnic, care formează materia.

O oglindă care reflectă o fracţiune de secundă imaginea cuiva, este doar o oglindă sau este o uşă care se deschide către altceva? Ce se întâmplă cu imaginea reflectată? Se transformă în ceva sau se descompune? Și dacă se descompune, în ce se descompune? Imaginea este din prezent sau din trecut? Este imaginea acel ceva ce transcede realitatea şi merge în altă dimensiune? Suntem cu

toţii imagini de acum o clipă? Conştiinţe care se indentifică cu ceva? Unde ne ducem şi de unde venim? Ce este viaţa şi ce este realitatea în care trăim? Există cu adevărat realitate? Visul, zborul, atingeri moi, ca de petale de flori, imagini care trec în viteză reprezentând vieţi trăite, vieţi care au fost, care sunt şi care vor fii. Vieţi irosite sau poate că nu.

Ce este o viaţă irosită? Se spune că trebuie să plantezi măcar un pom, să construieşti o casă, să ai copii, etc. Ce se întâmplă cu cei care defrişează păduri întregi? Ce se întâmplă cu cei care nu sunt capabili să facă o casă sau aibă un copil? Ce se întâmplă cu noi? Alergăm în cerc parcă vrăjiţi de zgura materialităţii. Ne ocupăm cu toate şi cu nimic. Ne pierdem în amănunte uitând întregul. Ne zbatem şi ne agităm fără rost, încercând să acaparăm cât mai multă materie. Toate par importante, dar este cu adevărat aşa? Poluăm

natura, o ciopârțim, o destructurăm şi nu înţelegem că fară ea nu putem exista. Ea este cea care ne susţine, ne apără şi ne uneşte.

Uităm de Dumnezeu când este vorba de ceva material. Am omorî pentru o casă mai mare, un job mai bun, bani mai mulţi, respect, iubire etc. Dar este cu adevarat iubire, ceea ce simţim atunci când "posedăm" o altă fiinţă umană? Acesta să fie sensul vieţii? Un copac, o casă, copii, etc ? Şi pentru asta să distrugem tot ce este natură, lăsând copiii cu casa, dar fără copaci, fără apă potabilă sau aer ? Ce poţi face cu tot petrolul aurul, diamantele, platină, etc, când eşti doar tu singur ? Ce valoare au ? Totul este zero. Ne nevoim pentru nimic, sau în cel mai bun caz pentru ceva ce valorează zero. Este asta ceva real? Luăm ceva după noi ? De ce nu spunem stop ? De ce suntem conduşi mereu de o mână de oameni care îşi văd doar propriile

interese? De ce nu ne unim ? De ce nu facem ceva când încă putem? De ce?

Vrem mântuire, dar nu facem nimic ca să o obţinem, ne mulţumim să gândim că prin jertfa de acum 2000 de ani a Mântuitorului, ne vom mântui indiferent dacă facem sau nu facem ceva. Ne agăţăm de materie, zbătându-ne şi valorizând ceva ce nu e real şi nu are valoare. Ce este mântuirea, unde o găsim ? Este ceva de la sine înţeles sau este nevoie să o cauţi? O vei găsi în materialitate sau în afara ei ?

Sunt oameni care cred că între raţiune şi credinţă exista o prăpastie de netrecut şi că, dacă gândeşti raţional, nu mai ai nevoie de Dumnezeu şi de credinţă. Acest fel de a vedea lucrurile creează în aparenţă o fractură între credinţă şi gândirea raţională şi ne lăsa pradă disperării şi singurătăţii, pe acest pământ plin de răutate şi invidie. Dar este aşa?

Dacă te gândeşti bine ajungi la concluzia că atât credinţa, cât şi religia, fac parte din acelaşi tip de gândire. De ce? Pentru că ai nevoie de raţiune ca să poţi decela dacă ceva este adevărat sau nu, şi, doar după ce înţelegi că acel ceva e adevărat, poţi crede cu tărie în el. Credinţa este un proces logic şi nu încredere oarbă. Cu cât ştii mai multe despre ceva, cu atât acel ceva devine mai adevărat pentru tine. Cu cât găseşti mai multe explicaţii la ceva, cu atât devii mai credincios.

Îmţelegerea este cheia către credinţă şi mântuire. Universul este raţional şi logic. El este conştienţă materializată. Cu cât înţelegi mai mult, cu atât devii mai conştient de ceea ce te înconjoară. Învăţând conştient şi înţelegând spiritualitatea, devii liber şi fericit.

Trăim în epoca descoperirilor ştiinţifice şi a prevalenţei ştiinţei asupra sufletului. Totul este condus de mintea care creează dorinţe,

nemulţumiri, tragedii şi suferinţe. Cei mai mulţi dintre noi nu cred în nimic şi nu vor crede, decât dacă li se dau explicaţii „ştiinţifice”. De aceea, această carte nu este scrisă pentru cei care nu cred sau nu sunt interesaţi de spiritualitate şi mântuire. Cartea este scrisă pentru tine, cel care o citeşti şi care încerci să înţelegi cât mai multe despre aceste subiecte. Ţelul cărţii este să te facă să înţelegi conceptul de mântuire, să te ajute să-ţi schimbi viaţa şi, în final, să atingi mântuirea.

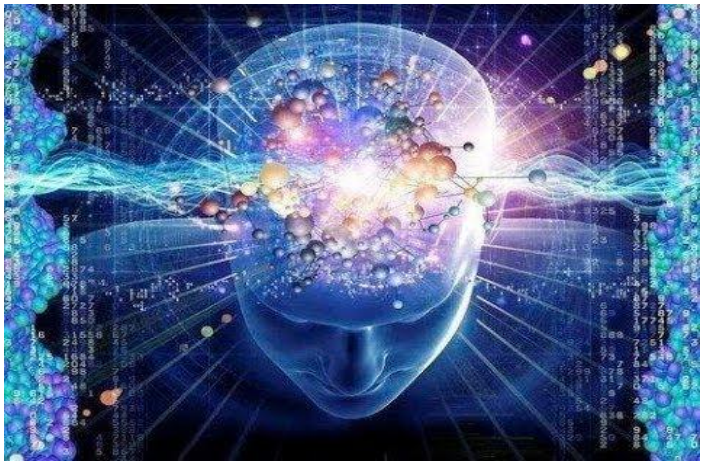

Capitolul I Filosofie

Încă din zorii creaţiei omul şi-a pus întrebări cu privire la cine este şi dacă existenţa sa sau a lumii are vreun sens? Există Dumnezeu ? Cum arată El ? Ce face? Ne iubeşte sau nu? Există mai mulţi Dumnezei? Cum ar trebuii să trăim ? Să

trăim liberi de constrângeri sau să avem standarde morale? Care sunt standardele morale? De unde anume vin ele şi dacă nu cumva sunt greşite?

De-a lungul timpului majoritatea filosofiilor au încercat să răspundă la una sau mai multe dintre aceste întrebări, dezvoltând un număr considerabil de subcategorii filosofice, care să se poată concentra pe câte un anumit tip de întrebare. Ca rezultat al acestor căutări, în filosofie s-au dezvoltat diverse ramuri începând cu analiza filosofică, care analizează şi încercă să răspundă la concepte fundamentale ca Dumnezeu şi ştiinţă, metafizica şi studiul său despre Dumnezeu, existenţa şi natura existenţei în sine, epistemologia ca studiu asupra normelor morale, dar şi al naturii şi originii ei şi terminând cu etica filosofică şi studiul asupra conceptelor de bine şi rău. Toate aceste subcategorii ne ajută să înţelegem mai bine materia dar şi concepte ca Dumnezeu, credinţă, religie,

spiritualitate, mântuire, etc.

Sunt oameni de ştiinţă care consideră ca lumea este făcută din materie, mişcare şi energie. De fapt, ştiinţa stipulează că universul, pământul, animalele şi oamenii sunt construiţi din materie şi că nu există un suflet care să transcendă materia. Să fie adevarat şi să nu mai existe nimic altceva? Deşi acest tip de idei sunt dezbătute încă din perioada Greciei antice, răspunsurile la care s-au ajuns sunt departe de a fi acceptate de către cele două tabere materialism/spiritualism. Dar, sunt aceste răspunsuri atât de importante? Sunt. Pentru că nişte răspunsuri parţiale nu fac decât să îţi diminueze capacitatea de a crede că există şi altceva în afară de materie.

În timp ce unii aleg să creadă în materialism, ceilalţi îl resping pur şi simplu şi îl trec cu vederea. Indiferent de credinţa fiecăruia dintre noi, toţi vedem lumea prin prisma metafizicii. Dar, au

dreptate cei care văd universul ca un conglomerat de atomi care se mişca fără nici un sens? Cu siguranţă nu!

Spre deosebire de materialism, spiritualitatea susţine că Dumnezeu este creatorul universului spiritual şi material şi că totul face parte din Dumnezeu. Spiritualitatea arată că cei care cred în materialism exclud din start o multitudine de dimensiuni ale realităţii, inclusiv pe Dumnezeu însuşi. Exista şi unii dintre noi care nu îşi pun nici un fel de întrebări metafizice ci, îşi trăiesc viaţa aşa cum cred de cuviinţă. Deşi, ei susţin că nu cred în nimic, şi acest grup de oameni este influenţat uneori de părerile metafizice ale unui prieten care vorbeste şi din punct de vedere epistemologic.

Aşa cum am mai spus deja, epistemologia studiază existenta lui Dumnezeu dar şi existenţa aşa numitelor standarde morale. Există cu adevărat standarde morale? Şi dacă da, care sunt acestea? O

să dau un exemplu şi o să vorbesc despre credinţă, dar şi despre viaţă şi evoluţie.

În momentul în care încep să mă gândesc la evoluţie, voi ajunge la idea că, nu am de unde să ştiu cu exactitate dacă viaţa a evoluat conform teoriei lui Darwin sau a fost creata conform teoriei mistice. Ajuns la acesta răscruce, îmi pot spune că nu are nici un sens să mă mai gândesc la aşa ceva, pentru că nu voi fii sigur niciodată de un anumit răspuns. Cu alte cuvinte, poziţia mea epistemologica (scepticismul), mă face să renunţ să mai cred în ceva şi prin urmare să îmi mai impun norme morale. De ce aş avea norme morale dacă totul se întâmplă aci şi acuma şi nu există Dumnezeu sau suflet?

Să presupunem că nu rămân mereu în acesta poziţie de negare şi că la un moment dat, încep să am încredere în logica şi filosofie. În acest sens pot să cred că ideile găsite în "Dialogurile" lui Platon,

îmi dau o oarecare viziune asupra standardelor morale pe care le caut şi prin urmare trebuie să fiu viteaz, corect, înţelept, etc. Acest tip de credinţă, poate duce la concluzia că standardele morale dar şi natura metafizică a lumii au un caracter raţional şi ca urmare atât standardele morale cât şi metafizica pot fii înţelese cu ajutorul raţionamentului uman. Să presupunem ca raţionamentul meu nu se opreşte aici şi continuă cu ideea că, experienţele repetate şi informaţiile sunt de fapt, acel ceva, ce duce la cunoaşterea metafizica a realităţii înconjurătoare ca percepţie subiectivă. Ca urmare, trebuie să mă informez cât mai complet cu privire la teoria creaţiei versus teoria evoluţiei şi să îmi fac o idee cât mai exactă despre apariţia vieţii:

Căutând informaţii, voi descoperii ca: "Viaţa este starea caracteristică organismelor care au ca trăsături specifice autodezvoltarea, autoconservarea şi autoreproducerea sau, la organismele superioare,

cu posibilitatea de a urmări un ţel". Acestă "definiţie" a vieţii este extrem de generală şi nu explică deloc cum anume a apărut viaţa. Dar se vedem ce spun teoriile existente despre apariţia şi/sau dezvoltarea vieţii.

Darwin susţine că viaţa, aşa cum o cunoaştem, s-a dezvoltat în oceane prin coborârea din atmosferă a aminoacizilor formaţi în aceasta. Acest fapt, a dus la apariţia aşa numitei "supe organice", din care, de-a lungul unei perioade estimate la miliarde de ani, s-au dezvoltat întâi organisme unicelulare apoi pluricelulare şi aşa mai departe până la peşti, reptile, mamifere şi în sfârşit, omul. Toată această teorie care ,în principiu, este credibilă, este făcută fără o fundamentare ştiinţifică. De ce? Pentru că acestei "poveşti" îi lipsesc dovezile şi anume "documentele fosile". Evoluţia este o imposibilitate ştiinţifică şi nu este susţinută de nici un fel de dovadă sau document

fosil. De fapt aceste documente ”apar” din când în când, numai pentru a fi ulterior retrase ca neconcludente. Din argumentele pe care le voi aduce, vei putea trage concluzia că această “teorie” se bazează pe o legendă cu aparenţă ştiinţifică si atat. Daca este asa, de ce ai crede în evolutie şi nu în opsul ei si anume in creatie? Creatia se sprijină pe dovezi mai putin matariale (dar totuşi dovezi) care in utimul timp, tind să crească cantitativ, ba chiar încep să fie argumentate ştiinţific.

Pentru moment, să ne întoarcem însă la evoluţie şi să o studiem în comparaţie cu creaţia. Ar fi putut oare aminoacizii, care, se crede că s-au dezvoltat în atmosferă, să coboare în ocean pentru a forma aşa-zisa “supă organică” din care, a evoluat viaţa? Faptul este foarte puţin probabil. De ce? Pentru simplul motiv că ,energia care ar fi descompus compuşii simpli în atmosferă, ar fi descompus şi mai rapid orice aminoacid complex.

Dar să presupunem de dragul argumentării, că aminoacizii ar fi ajuns în apă, în ciuda radiaţiilor ultraviolete şi a descărcărilor electrice. Ce s-ar fi întâmplat atunci? În activarea reacţiilor chimice, apa inhibă dezvoltarea moleculelor mai complexe. Deci, aminoacizii ar fi fost pur şi simplu distruşi de mediul acvatic. Presupunând însă că aminoacizii, prin vreo minune, ar fi fost salvaţi, am întâmpina încă o piedică şi anume formarea moleculei!

Pentru formarea unor molecule mai mari şi pentru ca acestea să evolueze în proteine utile dezvoltării vieţii, aminoacizii ar fi trebuit să iasă din apă şi să fie expuşi aceloraşi radiaţii ultraviolete distructive. Şansele teoretice ca aminoacizii să parcurgă acest prim stadiu sunt practic inexistente, afirmă Francis Hitching în lucrarea "The neck of the giraffe", iar în cazul în care aminoacizii ar fi supravieţuit tuturor condiţiilor neprielnice, se mai ridică încă o problemă şi anume: Există peste 100

de aminoacizi, dar numai 20 dintre aceştia sunt necesari proteinelor vieţii. Pe lângă aceasta ei apar sub două forme D (dextrogiri) şi L (levogiri), identici, dacă sunt priviţi în oglindă. Dacă aceşti aminoacizi s-ar constitui la întâmplare, este probabil ca jumătate să fie de tip D şi jumătate de tip L şi totuşi, aminoacizii utilizaţi în producerea proteinelor sunt cu toţii de tip L. Cum este posibil ca, din pură întâmplare, să se fi unit în "supa organică" exact aminoacizii de tip L? Nimeni nu poate explica. Şansele ca aminoacizii să se fi combinat pentru a forma o moleculă proteică sunt de 10 la puterea 113 (o cifră ameţitoare). Oare nu este mai logic să credem că proteinele au fost pur şi simplu create? Logic da, însă de dragul demonstraţiei să respingem creaţia şi să ne mulţumim cu o şansă de 10 la puterea 113! Ce ghinion! Ne lovim de ceva şi mai greu de demonstrat: apariţia codului genetic. De ce? Pentru

că existenţa codului genetic complet este absolut necesară reproducerii celulei astfel încât proteinele în formarea lor depind de ADN, iar ADN-ul nu se poate forma fără proteine preexistente. La această problemă "evoluţioniştii" au răspuns că atat proteinele şi ADN-ul s-au dezvoltat paralel. Greu de crezut, nu-i aşa? La fel de greu de crezut ca şi teoria conform căreia oul şi găina s-au dezvoltat simultan, fără a proveni unul din celalalt. Dacă însă acceptăm această teorie fantezistă, ne lovim de o problemă şi mai grea şi anume apariţia celulei.

Aşa după cum explică Naţional Geografic, ADN-ul celulei, dacă ar fi scris, ar umple 1000 de volume a câte 600 de pagini fiecare. Gândiţi-vă că celula nu este decât o infimă parte a oricărui organ, organ care la rândul său, interacţionând cu alte organe, formează un organism. Organismului uman, de exemplu, îi sunt necesare nu mai puţin decât 100.000 de miliarde de celule, fiecare dintre

ele specializate. Greu de crezut că toate acestea au apărut prin evoluţie, la fel de greu de crezut ca şi posibilitatea formării unui dicţionar complet şi doar acel dicţionar în sute de exemplare, în urma unei explozii dintr-o bibliotecă plină cu milioane de volume de toate genurile.

Evoluţionismul nu poate explica de ce o anumită celulă care formează un organ, formează numai acel organ şi nu altul. Oare prin evoluţie nu ar fi trebuit ca celula specializată să evolueze şi să ajungă să facă şi altceva? Şi dacă ar fi trebuit, de ce nu s-a şi întâmplat aşa? Nimeni nu ştie să raspundă la aceste întrebări, întrebări care, deşi au rămas fără răspuns, nu au dus la invalidarea teoriei evoluţioniste, ci dincontră, evoluţionismul proclamă sus şi tare că în urma trecerii a miliarde de ani, celulele au format organisme care au evoluat şi au tot evoluat prin transformare. Această teorie, odată formulată, nu a mai ţinut cont de

nimic, nici măcar de "documentele fosile" care se încăpăţânează să arate că viaţa a apărut brusc prin apariţia spontană a florei şi faunei. Nu există nici măcar o fosilă care să dovedească că o specie sau măcar un exemplar în cadrul unei specii, pe parcursul miloanelor de ani s-ar fi transformat în altceva. Un exemplu concludent în acest sens sunt insectele care apar brusc şi în număr considerabil fără nici o filiaţie evolutivă. De fapt, insectele nu s-au schimbat prea mult şi în unele cazuri, deloc după apariţia lor bruscă. Iar anatomia celei mai vechi fosile de muscă datată "40 miloane de ani", este aproape identică cu anatomia muştii care trăieşte astăzi. Acest lucru este valabil şi în cazul tuturor scheletelor de animale care continuă să trăiască şi astăzi.

În cazul omului, dovezile "evoluţioniste" nu sunt deloc mai concludente, ba dimpotrivă. Veriga lipsă este tot… lipsă! Ne putem întreba, pe

bună dreptate, cum de este posibil aşa ceva când toate lucrările ştiinţifice şi toate documentarele televiziunilor (cu unele excepţii) susţin teoria evoluţiei? Răspunsul este foarte greu de dat, iar logic ar trebui să credem că oamenii care susţin evoluţia au acces la numeroase dovezi în acest sens. La o cercetare mai atentă a aşa ziselor dovezi, eşti şocat de lipsa totală a fosilelor care să ateste teoria evoluţiei. De fapt, toate fosilele disparate care au fost iniţial atribuite unor strămoşi comuni "încap pe o singură masă de billiard", declara Elwyn Simons de la universitatea Duke în Newsweek. Pe baza acestor părţi de fosile au fost create reproduceri care au fost prezentate cu diverse ocazii ca imagini ale strămoşilor noştri comuni.

După studierea amănunţită a acestor reproduceri, prestigioasa revistă Science Digest declara: "Imensa majoritate a planşelor desenate se

întemeiază mai degrabă pe imaginaţie decât pe fapte.” Această afirmaţie este întărită indirect de către publicaţia New Scientist, care recunoaşte că: ”Nu există dovezi în arhivele fosile pentru a scoate teoria noastră (evoluţia) din domeniul imaginarului”. Vom descoperi de altfel în continuare, cum anumite părţi de fosile au fost folosite la un moment dat pentru a argumenta teoria evoluţiei. .

- Omul de Piltdown: Timp de aproape 40 de ani, omul de Piltdown a fost acceptat ca autentic de majoritatea savanţilor “evoluţionişti”. De fapt, fosila a fost acceptată ca autentică până în anul 1953, când înşelătoria a fost descoperită cu ajutorul tehnologiei moderne, care a stabilit fără putinţă de tăgadă că oasele de maimuţă şi de om au fost îmbinate şi îmbătrânite artificial.

- O altă mistificare a fost prezentată într-o planşă preluată de presă, planşă care reprezenta o

“verigă lipsă” cu trăsături asemănătoare maimuţei. Mai târziu s-a recunoscut că “dovada” pe care se baza această planşă consta dintr-un singur dinte, dinte care aparţinea de fapt unei specii de porc astăzi dispărute.

- Lucy ”strămoşul comun”: Lucy, considerat de mulţi specialişti ca fiind “veriga lipsă” s-a dovedit până la urmă a fi o simplă maimuţă. Robert Jastrow, în cartea sa “The enchanted loom mind in the univers”, scrie următoarele despre Lucy: ”Creierul nu era prea mare în dimensiuni absolute; el avea doar o treime din volumul unui creier uman”. Despre acelaşi subiect New Scientist declara următoarele: ”Lucy” avea un creier “asemănător cu al unui cimpanzeu”. Acest simplu fapt nu îl face cu nimic diferit de vreo maimuţă care trăieşte şi astăzi. Exemplele ar putea continua ,arătând fără putinţă de tăgadă că, fosilele luate într-un timp sau altul drept oase aparţinând unor

strămoşi comuni ai omului, au fost pe rând retrase din dovezile "oficiale", făcând ca până la urmă teoria că omul se trage din maimuţă să se sprijine pe dovezi practic inexistente, deci neştiinţifice. Odată teoria evoluţiei demontată, vom trece la alt gen de teorii mai mult sau mai puţin speculative.

- Oamenii provin din extratereştri, fiind clone ale acestora! Bun, dar pe extratereştri cine i-a creat?

- Un alt gen de teorii se referă la mutaţiile genetice întâmplătoare. Şi ce semnificaţie ar avea asemenea mutaţii dacă ele ar fi existat? Unii oameni de ştiinţă, susţin că, mutaţiile genetice ar fi responsabile de schimbările bruşte pe care le pretinde teoria "Echilibrului punctual", o teorie de altfel excelentă, care trebuie luată în consideraţie şi care, chiar a fost luată în consideraţie de multiple echipe de geneticieni, care după numeroase experienţe au ajuns la concluzii foarte puţin

încurajatoare pentru teoria mutaţiilor genetice. În lucrarea sa "Cromosomes and genes", omul de ştiinţă Peo Koller declara: "Cea mai mare parte a mutaţiilor sunt nefaste pentru individul purtător de gene mutante.Experienţele au arătat că pentru fiecare mutaţie fructuoasă (utilă), există multe mii de mutaţii dăunătoare". De fapt, dacă se exclud mutaţiile "neutre", numărul mutaţiilor dăunătoare este de mii de ori mai mare decât mutaţiile care se presupune că sunt utile. Experimentul făcut pe musculiţele de oţet (Drosophila melanogaster), este cât se poate de grăitor în invalidarea teoriei mutaţiilor genetice. Expuse razelor X (pentru a se mări de sute de ori frecvenţa mutaţiilor în raport cu normalul), musculiţele de oţet s-au transformat fără excepţie în indivizi inferiori. Cu aceeaşi ocazie s-a constatat că nu se produce niciodată o nouă specie de muscă, ci doar mutanţi care prezintă aripi, picioare sau abdomene deformate, fără însă a se

transforma în altceva. De altfel, pe tema mutaţiilor, în lucrarea “Heredity of man”, omul de stiinţă Theodosius Dobzhansky constata: ”Musculiţele mutante bine definite sunt aproape fără excepţie inferioare musculiţelor sălbatice în ceea ce priveşte longevitatea şi fertilitatea”.

Deşi o dată cu invalidarea teorii mutaţiilor genetice s-a invalidat practic şi teoria evoluţiei, acesta ”moare dar nu se predă”, rămânând materie de studiu obligatorie peste tot în lume (cu excepţia S.U.A. care se pregătesc să introducă în programa şcolară: ”Teoria creaţiei inteligente”). Ironic este faptul că în unele ţări (ţara noastră nu face excepţie), evoluţia se predă în paralel cu religia. Toată lumea este astfel mulţumită, mai puţin copiii care nu pot înţelege nimic din două teorii atât de diferite, care sunt prezentate ca fiind la fel de adevărate.

Trebuie să înţelegi că apariţia vieţii în univers şi deci, şi pe planeta noastră este pur şi simplu o minune, o minune fragilă. În acest sens oamenii de ştiinţă care au analizat Big Bangul (explozia primordială) susţin următoarele: Dacă nivelul oxigenului ar fi fost în acel moment (al Big Bangului), cu doar 1 % mai mic, atunci practic tot carbonul produs în interiorul stelelor ar fi fost transformat în oxigen şi, apoi, mare parte din el în elemente încă mai grele care ar fii dus la imposibilitatea apariţiei formele de viaţă bazate pe carbon, precum fiinţele umane. Dacă la aceste informaţii mai adăugăm şi teoria (validata), a domnului Higgs care susţine existenţa câmpului de forţă (Higgs), în cadrul căruia particulele subatomice, mai puţin fotonii, încetinesc şi formează materia aşa cum o ştim noi, atunci înţelegem ca viaţa nu este doar un accident transformat în evoluţie ci este mai mult decât atât.

Dacă evoluţia este o teorie incorectă atunci cu siguranţă că, teoria corectă este teoria creaţiei şi prin urmare trebuie să înţeleg cât mai aprofundat concepte ca Dumnezeu, credinţă, spiritualitate, religie mântuire etc.

Dar este credinţa în Dumnezeu şi în lumea spirituală o idee cât de cât raţională? Păi să vedem: Dacă cred că, Dumnezeu a făcut atât universul cât şi pe mine atunci, cu siguranţă pot argument că prin acest act Dumnezeu mi-a dăruit şi înţelepciunea necesară ca să înţeleg creaţia în ansamblul ei. De fapt, Dumnezeu m-a creat în aşa fel încât să pot interacţiona în armonie cu cele două universuri (material şi spiritual), şi ca urmare să le pot înţelege. O dată cu afirmaţie că Dumnezeu există pot concluziona logic că am nevoie de standarde morale care de fapt creează premizele mântuirii şi apropierii de Dumnezeu.

Pe pământ exista miliarde de oameni care au

credinţe diferite. Unii dintre ei cred în Dumnezeu şi religii, alţii căuta să înţeleagă prin raţiune/filosofie, iar alţi sunt, pur şi simplu dezinteresati de subiect, fiind atei. Aşa cum se ştie, ideile filosofice cu privire la lume şi viaţa sunt extreme de variate şi uneori greu de înţeles, însă toate au un numitor comun şi anume ca înţelepciunea se obţine studiind natura lumii. Ca urmare în încercarea de a înţelege natura, filosofii au utilizat în principal raţiunea şi nu neapărat textele religioase care erau disponibile la acea oră. De-a lungul timpului, anumiţi filosofi au ajuns la concluzia că, Dumnezeu există cu adevărat şi că El este cel care a creat tot ceea ce există în univers. Abia acest punct de vedere, aşază la loc de cinste omul dual suflet/corp şi nu îl mai asimilează animalelor. Este de asemenea adevărat că existenţa unor forţe sau entităţi spirituale nu duce neapărat la concluzia filosofică că omul este mai mult decât un animal inteligent, dar deschide

calea către înţelegerea realităţii metafizice, realitate fără de care este foarte greu să înţelegi transcendenţa sufletului.

Toate religiile lumii afirmă cu tărie existenţa realităţii spirituale. O realitate primordială, fără de care realitatea materială nu ar exista. Acest fel de gândire, pune bazele filosofiei spirituale, care concepe existenţa umană, ca pe o cale către Dumnezeu şi mântuire. Filosofia spirituală subliniază faptul că, spiritualitatea în sine nu este un dat, ci că trebuie să te străduieşti şi mai ales să înveţi, pentru a putea deveni cu adevărat spiritual. Din nefericire în timp, ne-am îndepărtat foarte mult de ceea ce eram, din cauza interacţiunii cu materia, însă am rămas în legătură cu partea ascunsă din noi şi anume sufletul, suflet care ne ghidează în găsirea informaţiilor necesare creşterii spirituale. Fără aceste informaţii, creşterea spirituală ar fi imposibil de atins. Biblia, Cartea Înţelepciunii lui Iisus, fiul

lui Sirah (Eclesiasticul), Capitolul 34, versetele 9-10: "*Omul învăţat multe a cunoscut şi cel care ştie multe înţelepţeşte va grăi. Cel care nu a învăţat ştie puţine, iar cel care a umblat multe ţări a înmulţit înţelepciunea*."

Într-un anume sens, fără informaţii şi deci fără spiritualitate, omul nu este complet. Prin dezvoltare spirituală el devine complet şi se redefineşte pe Sine ca fiinţă spirituală. Creşterea spirituală este de fapt scopul existenţei umane, pentru că, doar prin acest proces, omul poate să recunoască ceea ce este esenţial şi universal. Creşterea spirituală, te transformă din ceea ce eşti, în ceea ce ai putea fi cu adevărat. Prin spiritualitate te ridici deasupra materialităţii şi distrugerii (moarte), către planurile realităţi superioare (viaţa veşnică). Dar, să vedem ce spun religiile şi misterele despre creaţie, om şi mântuire .

Capitolul II Creaţia:

Că că vorbim despre credinţă şi mântuire trebuie mai întâi să vorbim despre Dumnezeu şi creaţie. De ce? Pentru că, doar astfel putem înţelege de unde vine nevoia de mântuire şi apropiere de Dumnezeu.

De-a lungul istoriei, unii dintre înţelepţii antici, au avut viziuni în care li s-a ”arătat ” începutul universului. Toate aceste viziuni sunt aproape similare şi spun că, la început există doar Dumnezeu (sau Adevărul absolut). În acele începuturi, Dumnezeu, care sălăşuia în universul spiritual nevăzut (întuneric), era într-o stare de totală pace, armonie, echilibru şi fericire perfectă. Biblia, Facerea (Geneza), capitolul 1, versetele 1 şi 2 : “*La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul. Şi pământul era netocmit şi gol. Întuneric era deasupra adâncului şi Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor*.”

Misterele spun că, la un moment dat, Dumnezeu, a vrut să se reveleze pe sine, într-o altă formă şi în acest scop a creat fiinţele spirituale. Scrierile Hinduse, întăresc susţinerea misterelor şi reafirma că la început există doar Dumnezeu (Sufletul sufletelor) şi izvorul întregii creaţii. De

fapt,Hinduismul arata că, Dumnezeu a creat totul doar gândindu-se la creaţie. Acesta putere de creaţie (gândul), a fost dăruită şi oamenilor, care îşi crează astfel constant realitatea comună prin gândurile, dorinţele şi acţiunile lor. Gândul este sămânţa tuturor acţiunilor sau activităţilor. Creştinismul subliniază şi el ideea puterii gândului sau al vocalizării acestuia în pasajul următor din Biblia, Facerea (Geneza), capitolul 1, versetul 3: *"Şi a zis Dumnezeu: "**Să fie lumină**!" Şi a fost lumină* ".

Tradiţia Islamică se împleteşte cu scrierile din mistere şi susţine acelaşi lucru şi anume că, Dumnezeu a vrut să fie cunoscut din afară Sa şi pentru a face acest lucru a creat întâi fiinţele spirituale şi, apoi materia. Dar de ce ar fii dorit Dumnezeu să fie cunoscut? După cum se ştie dorinţa ia naştere din imperfecţiune, ori Dumnezeu este perfect, complet în Sine însuşi şi nu depinde de

ceva din exteriorul Sau. Cu toate acestea, Dumnezeu a hotărât să se manifeste şi altfel. De ce? Gândeşte-te o clipă la materie şi la faptul că ea este făcută din miliarde şi miliarde de atomi separaţi, care vibrează pe diferite lungimi de undă, creând diverse forme. Nu e aşa că, deşi atomii sunt separaţi şi crează fiinţe şi lucruri distincte, ei fac parte din universul material şi sunt un tot unitar? De ce această formă de manifestare nu ar putea fii aplicată şi existenţei Lui Dumnezeu, a fiinţelor spirituale, materiale etc? Prin urmare, Dumnezeu, nu a avut o dorinţă egoistă ci, a creat sufletul (fiinţa spirituală), cu intenţia de ai dăruii acesteia prin intermediul vieţii materiale, posibilitatea de a transcede materia şi de a se unii cu Dumnezeu, devenind la fel de echilibrat şi fericit ca şi El.

Existenţa universului material şi spiritual începe şi se termină în acelaşi punct. Începutul este cuprins în sfârşit şi sfârşitul nu este altceva decât

un nou început. Aceste două extreme (existenţa/nonexistenţă) îşi au originea în aceiaşi sursa veşnic existenta şi cuprinde în ele întrega creaţie. Existenţa a fost primul gând al Lui Dumnezeu (Brahman/ conştiinţa supremă), care conform textelor Hinduse, crează lumea la începutul fiecărui Kalpa (100 de ani divini echivalentul a 4.320.000 ani umani). După creaţie, lumea se dezvoltă în timpul celor 100 de ani divini şi se dezintegreaza în timpul nopţii Lui Brahman, care durează tot o Kalpa. Se pare ca in noapte, natura lui Maya (realitatea), nu se dezintegrează şi rămâne mereu prezentă. După momentul iniţial al creaţiei, energia perfect echilibrată şi armonizata, a dat naştere, în timp, diferitelor elemente subtile sau grosiere cu atribute conştiente. Hinduismul, susţine că energia Satvik (energia cauzală), s-a transformat în manas (minte–inimă), şi a ajuns să guverneze organele interne dar şi acţiunile. Un alt

tip de energie subtilă este şi energia Rojas, care se transformă în putere şi este asociată cu crearea organelor simţurilor (ochi, ureche etc), dar şi cu crearea organelor acţiunii (vorbirea, maini, picioare, organe genitale). La toate aceste componente se adăugă Buddhi (inteligenţa) şi Prana (respiraţia).

Inteligenţa (Buddhi), este acel ceva ce îi permite omului dual să dobândească cunoştinţe despre lume şi să îşi ghideze simţurile către înţelegere şi înţelepciune. Ca să trăiască, un corp are nevoie şi de Prana (respiraţia), sau aerul care alimentează toate organele şi este baza tuturor acţiunilor. Interacţiunea dintre energiile subtile şi cea grosiera (kaal), a dat naştere materiei din întregul univers, creând particulele fundamentale şi o dată cu acestea şi universul material. La rândul său, corpul uman este compus din acelaşi tip de elemente conţinute în întregul univers, fiind astfel o

punte de legătură între universul material şi cel spiritual.

Tradiţia Hindusă se uneşte cu misterele şi arată că sufletul face parte integrantă din Dumnezeu (Sufletul Suprem) şi deci, este la fel veşnic ca şi Dumnezeu. Din nefericire, în momentul unirii sufletului cu trupul, sufletul îşi uită obârşia, se identifică cu corpul şi mintea şi devine un "Eu" supus suferinţei dar şi bucuriei.

Dar să vedem cum se agresează corpul material: Hinduismul susţine că, primul element care a participt la formarea corpului material a fost eterul (Aakash), care s-a localizat ca vibraţie subtilă în zona gâtului, dând naştere vorbirii. Al doilea element a fost aerul care, s-a stabilit ca vibraţie subtilă în zona plămânilor şi a inimii. Al treilea element a fost focul cara, a coborât ca vibraţie subtilă în regiunea lombară. Al 4 lea element a fost apa care, coboară şi îsi ocupa locul ca vibraţie

subtilă în organele genitale, iar al 5 lea şi ultimul element este pământul(energie grosieră), care s-a localizat în anus.

Toate aceste elemente eterice şi grosiere au fost create de către Dumnezeu cu scopul de a fii folosite cu bucurie şi de către fiinţele spirituale. Misterele susţin ca, o dată cu crearea acestor elemente a apărut şi dorinţa unora dintre creaturile spirituale de a se întrupa şi a deveni oameni. Această dorinţă a fost primul val al iluziei, iluzie care din păcate a dus la uitarea originii iniţiale şi la atragerea omului către dorinţe şi materie. Biblia în cartea Facerea (Geneza), capitolul, 1 versetul 26-27, arata şi ea crearea omului dual:" *Şi a zis Dumnezeu: "**Să facem om după chipul şi după asemănarea Noastră, ca să stăpânească peştii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietăţile ce se târăsc pe pământ şi tot pământul**! **Şi a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după***

***chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat şi femeie**."* Cu alte cuvinte, omul a fost creat din toate elementele din care a fost creat universul material (atom), iar Dumnezeu şi-a folosit "suflarea"(a pus o bucăţică din El) ca să aducă viaţa asupra acestui conglomerat de elemente care se numete omul dual (suflet/corp). Tocmai conglomerarea acesta de elemente comune ,atât universului material, cât şi celui spiritual face din om o fiinţă unică, care conţine în interiorul sau pe lângă sămânţa/suflarea Lui Dumnezeu(alchimie), şi acel ceva ce îi oferă posibilităţi infinite în interacţiunea sa cu universul material şi spiritual.

Când şi cum a simţit omul dual că are nevoie de Dumnezeu nu este foarte clar, însă, un lucru este sigur şi anume că, la un moment dat, după crearea omului, sufletul, deşi înglobat în materie a transmis minţii, ca ceva lipseşte şi că acel ceva este exact legătura dintre suflet şi

Dumnezeu. Acesta nevoie de apropiere de Dumnezeu, dar şi nevoia de mântuire a apărut pentru prima dată în mituri şi ,apoi a fost preluată de toate religiile lumi. Dar, să vedem ce spun miturile despre mântuire şi dacă puteam vedea această temă în mai multe culturi.

Atât mitul lui Orfeu ,ca şi mitul lui Ruru şi al soţiei sale Priyamvada sunt strecurate în jurul conceptului de Dumnezeu(Zei), dar şi al ideilor aparent asemănătoare de nemurire sau mântuire. Cele două mituri subliniază că adevărata mântuire se caută tot timpul şi că ea (mântuirea), trebuie să devină un mod de viaţă prezent şi nu o aşteptare a ceva ce se va întâmpla în viitor. Conform miturilor, există două feluri de nemurire şi anume cea parţială reprezentat de poezia transcendentală a lui Orfeu şi nemurirea necondiţionata dăruită de mântuire. Nemurirea din misterele lui Orfeu este mai curând nemurirea eroilor din trecut. Ea este

acel fel de nemurire arătat în legende şi confundată cu viaţă şi moartea eroului Ahile, fiind astfel, acel tip de nemurire care este legată intrinsec de amintirea generaţiilor următoare.

Trecând peste aspectele care le separa, cele două mituri (filosofii/ religii) au la baza nemurirea şi în final mântuirea căutată de oamenii din toate timpurile şi din toate locurile. Dar, de ce două culturi atât de diferite au în comun acest aspect al mântuirii? Idea de mântuire nu este comună numai acestor două culturi, ci ea se găseşte în legendele şi religiile tuturor civilizaţiilor. Mitologul American Joseph John Campbell a descoperit o multitudine de puncte comune între legende, mituri şi religii. El stipulează că la rădăcina tuturor miturilor există, de fapt, un mănunchi de idei arhetipale care figurează de a lungul timpului în toate miturile creaţiei sau mântuirii. Acest tip de idei arhetipale nu sunt inventate de către oameni, ci sunt produse ale

psihicului (relevate de către Dumnezeu). Fiecare dintre aceste idei arhetipale conţin în ele puterea integrala a sursei sale (Dumnezeu). Campbell mai arată că, fiecare mit sau poveste poarta în ea simboluri care sunt prezente încă de la început în psihicul fiecăruia dintre noi.

De fapt, aceste idei au fost şi sunt comune tuturor culturilor, indiferent de localizarea lor geografică. Campbell, descrie trei faze ale fiecărui mit şi anume plecarea, aventura şi realizarea scopului călătoriei. În fiecare mit, eroul trebuie să se distanţeze de tot ceea ce este normalitate în viaţa sa şi să accepte sau să respingă oferta de a devenii mai mult decât era înainte transformându-se în erou. Religiile la fel ca şi miturile, se focuseaza pe dorinţa de a învinge moartea şi generează construirea unor filosofii soteriologice (studierea conceptului de mătuire), care pune accentul pe transformarea din fiinţa muritoare în

fiinta nemuritoare (mântuire).

În majoritatea tradiţiilor religioase se propăvăduieşte o formă de optimism religios, în care se proclama existent posibilităţii de mântuire şi de transcendere către o stare de libertate şi de non limitare materială, care se dobândeşte progresiv, prin transformarea de la starea naturală de egoism la o stare de uniune cu tot ceea ce există şi în final de uniune cu Dumnezeu.

De-a lungul timpului ideile din mistere, mituri şi religii au inclus binele şi răul din natura umană şi inevitabil au reflectat aceste două aspect. De fapt, miturile au fost instrumente de coeziune socială care au oferit un cadru moral şi spiritual tuturor civilizaţiilor.

Nevoile spiritului a deschis cai individuale către transcendent şi Dumnezeu, iluminând calea celui care caută adevărul. Am tot amintit despre

religii şi mistere fără să intru în amănunte. A venit timpul să vorbim acum despre conceptul de mântuire din cadrul religiilor:

Hinduismul nu are o dată de început şi nici nu este asociat cu un anumit fondator. Hinduismul, este supranumit şi religia care coboară către oameni din eternitate. El poate fi privit ca o religie care a fost dezvoltată cu participarea majorităţii membrilor săi şi care a fost adaptată diverselor stadii de civilizaţie. Hinduismul nu este o religie statică sau dogmatică, ci este o religie în continuă schimbare, având o paletă largă de practici care pot fii înţelese ca politeiste, monoteiste, agnostice sau ca principii religioase. În Hinduism fiecare credincios are dreptul de aş alege calea care sa il apropia de Dumnezeu.

Spre deosebire de fundamentalism care este un tip de credinţă static, ce se bazează exclusiv pe un adevăr descoperit şi oferit de-a gata de o altă

persoană, hinduismul lasă credinciosul să îşi creeze propria sa cale către imagina personală a Lui Dumnezeu. Hinduismul nu susţine ca, un anumit Profet ştie tot adevărul sau, ca o anumită cale este cea dreaptă şi de aceea în Hinduism nu există un anumit fel de rugăciune sau ritual. De fapt, credinţa, ritualul sau rugăciunea nu sunt singurele căi prin care un credincios se poate mântui, apropiindu-se de Dumnezeu.

Dar, este logic să existe mai multe căi către acelaşi ţel? De fapt, existenţa mai multor cai este cât se poate de logică. Gândeşte-te o secundă la felul în care priveşti un obiect mai mare. Nu este aşa că, indiferent din ce parte vei privi obiectul, tu îl vezi doar parţial? Fiecare imagine parţială este corectă în felul său, dar, doar cumulând toate acele unghiuri îţi poţi crea o idee generală asupra obiectului respectiv. Aşa se întâmplă şi în Hinduism, şi anume diverse căi creează o imagine

personală a lui Dumnezeu, imagine care este adevărată în fiecare dintre acele cai.

Religiile orientale la fel ca şi misterele tind să promoveze omogenizarea caracteristicilor esențiale ale vieții interioare și exterioare ale credincioşilor, încurajându-i să caute stări spirituale cu ajutorul cărora să se mântuiască. Este nevoie să îţi creezi propria ta cale către mântuire (individualitate), participând totuşi la viaţa spirituală din cadrul unor mistere sau religii.

Trebuie să înţelegi că, Eul modern este îndepărtat, disociat şi narcisist şi simte nevoia să participe creativ la găsirea unei căi care să îl ajute să se apropie de Dumnezeu. Doar, participând în cadrul unei religii/mister ajungi să înţelegi că, există mai multe căi care duc la spiritualitate şi mântuire. O credinţă, indiferent care ar fi ea nu poate fii înţeleasa unitar de către toţi credincioşii. De fapt limba, folclorul sau contextul geografic pot

schimba anumite criterii religioase, făcându-le mai uşor de înţeles de către poporul respectiv. Ca atare, participarea creativă îngăduie crearea unor noi căi spirituale ce duc la eliberarea din zgura materiei. Perspectiva participativă nu pretinde că este singura cale care duce la mântuire, ci mai degrabă oferă oportunitatea participării interreligiose, facilitând astfel înţelegerea diverselor cai spirituale care să corespundă cu adevărat trăirilor şi aşteptărilor fiecărui participant în parte.

Dar, să vorbim despre mântuire şi să vedem de ce este ea atât de importantă în miturile şi religiile lumii:

În Hinduism, mântuirea este înţeleasă ca o acţiune a lui jiva/ atman, sau sufletul individual, care se eliberează din Samsara, cercul morţii şi al reîncarnării, şi ajunge la cea mai înaltă stare spirituală cu putinţă, mâtuindu-se şi apropiindu-se de Dumnezeu. De fapt şi în Hinduism mântuirea

este ţelul suprem la care trebuie să ajuga fiinţă umană. Mântuirea se numeşte moksha (eliberare/ libertate) şi este înţeleasă ca, eliberarea totală din conceptul de Eu. În acest sens, apropierea de Dumnezeu (Brahman), este cu siguranţă cea mai importantă funcţie a sistemului religios Hindus. Hinduismul îl descrie pe Dumnezeu (Brahman), ca pe principiul activ al oricărei fiinte. Ca urmare moksha este realizată, atunci când jiva/ atman (fiinţa vie/Sine), se uneşte cu principiul activ al tuturor fiinţelor, Brahman (sursa oricărei existente), prin practicarea unei căi spirituale.

În scrierile numite Upanişade (circa 500 înainte de Hristos) se subliniază importanţa lui Brahman ca imagine centrala în teologia hindusă. De fapt, Upanişadele subliniază că, toate fiinţele şi lucrurile din univers sunt interconectate şi fac parte dintr-o singură energie creatoare numită Brahman. Spre deosebire de religiile vestice care

susţin că, singura modalitate de apropiere de Dumnezeu este prin intermediul uni preot care rosteşte o rugăciune şi/sau un ritualul, Hinduismul, subliniază că omul este, de fapt, parte din Dumnezeu (Brahman), şi deci este în legătură permanentă cu Acesta, fără a avea nevoie de un intermediar (preot).

Există însă, pericolul ca o persoană să îşi asocieze sufletul cu corpul (energia grosieră) şi cu mintea (corpul subtil) şi să uite că aceste două componente sunt creaţii ale naturii (Maya). Acea persoană va crede cu tărie că este unic şi se va ataşa de lucrurile materiale. Eul astfel format, leagă sufletul incarnat de dorinţe şi ataşamente dar şi de ignoranţa, neglijenta şi lene. La acest fapt participă şi mintea (energia subtilă), care, leaga sufletul de materie prin naşterea de noi şi noi dorinţe.

Din nefericire, mintea este voluntară şi

conţine expresia Eului şi a dorinţelor acestuia. De aceea, fiecare dintre noi suntem responsabili de faptele noastre bune sau rele. Dar de unde vine dorinţa de a poseda lucruri materiale şi de ce fiecare dintre noi aveam aşa ceva? Dorinţa de posesie, vine din imperfecţiune şi credinţa iraţională a Eului că este separat de ceilalţi. Acesta emoţie negativă (dorinţa), ia naştere tocmai din cauza impresiei de separare pe care o avem fiecare dintre noi şi crează senzaţia de dualitate dar şi de comparaţie cu ceilalţi şi cu fericirea/superioritatea sau (nefericirea/inferioritatea lor).

Religia Hindusa subliniază că, cel care se bazează doar pe simţuri şi dorinţe trăieşte practic în iluzie şi va fii legat indisolubil de materie. În momentul în care, o astfel de persoană încetează să se bazeze doar pe simţuri şi încearcă să se desprindă măcar parţial de dorinţe, el îşi sacrifica Eul şi devine o fiinţă superioară, care se va elibera

în scurt timp din Samsara. Dar să ne întoarcem la om şi la corpul lui.

Dumnezeu, creând omul dual (suflet/trup), a ales să fixeze în aura şi pe corpul fizic câţiva centri energetici, numiţi chakre spirituale, prin intermediul cărora, omul să poată interacţiona cu lumea spirituala, dar şi cu cea materială. Toţi înţelepţii diverselor tradiţii au descris aceşti centrii energetici, încercând să explice cât mai mult lucruri legate de poziţionarea şi mai ales de deschiderea (trezirea) acestor centri. Tradiţia Indiana vorbeşte de chakre astfel: Prima chakra îşi are locaţia în craniu şi este reprezentată prin imaginea Domului Shiva (primul maestru), fiind numită Sahastradal Kamal (lotusul cu mii de petale). Sub chakra Sahstradal Kamal se afla următoarele chakre: Agya chakra, Vishuddha chakra, Anahat chakra, Manipurak chakra, Swadhisthan chakra şi Mooladhar chakra.

Agya chakra, este localizată în mijlocul frunţii (al treilea ochi/glanda pineala), la 2 cm înăuntrul craniului. Acestă chakra, se deschide, atunci când cineva ajunge la iluminare şi prin deschiderea ei, permite sufletului să urce către Sahastradal Kamal şi, astfel să poată comunica cu Dumnezeu. Agya chakra este chakra care controlează viaţa psihică. Prin activarea acestei chakre, iniţiatul dobândeşte capacitatea de a vedea şi a comunica cu realitatea interioară (sufletul). În cazul în care o persoană este total dezinteresată de iluminare sau de viaţa spirituală, sufletul coboară adânc în gât declanşând somnul inimii.

Următoarea chakra, se numeşte Vishuddha (chakra purificări), sau chakra gâtului. Această chakra este legată de cunoaştere, de ştiinţele concrete şi de judecată. Simbolistica hindusă o reprezintă printr-un lotus cu 16 petale, de culoare azurie, sau albastru-violet. În central acestui lotus

este plasat un triunghi cu vârful în jos, cu un cerc alb inclus. Doctrina hindusă considera că Vishuddha este locul unde poţi să te hrăneşti cu nectarul divin (elixirul nemuririi). Acest nectar este o secreţie dulce, semitransparentă, produsă de glanda Lalana chakra, aflată imediat în spatele traheii. Yoghinii, cufundaţi în meditaţie, pot astfel supravieţui vreme îndelungată, fără apă şi fără hrana, pe baza resurselor vitale ale Lalanei.

Anahata Chakra, este al patrulea centru energetic şi este localizat la nivelul inimii. Acest centru corespunde trăirilor empatice, afective ale iubirii şi compasiunii universale. Inima şi psihicul sunt strâns legate între ele şi de aceea orice emoţie se transmite inimii care declasează un ritm cardiac mai alert.

Următoarea chakra se numeşte Manipurak Chakra şi este localizată la două degete deasupra ombilicului. Prin intermediul Manipurak chakra,

omul îşi găseşte identitatea socială şi o dată cu acestea şi voinţa de a se supune normelor societăţii, prin forţa personală, prin tenacitate şi năzuinţa spre putere sau adaptabilitate. Manipurak chakra este aferenta elementului foc, foc care emana lumina, căldură şi energie, iar la nivel spiritual iluminare.

Chakra Swadhisthan, este localizată la aproximativ trei degete deasupra organului genital şi aparţine energiilor subtile ale apei. Prin armonizarea acestei chakre se dezvolta imaginaţia creatoare, capacitatea de a simţi, înţelege şi de a exprima emoţiile, nevoile şi dorinţele. Aceasta chakra controlează energiile erotice, senzualitatea, vitalitatea sexuală, capacitatea de seducţie, capacitatea de regenerare dar şi forţa creatoare.

Chakra Mooladhar este reprezentată printr-o floare de lotus cu 4 petale şi este localizată, în plan subtil la baza coloanei vertebrale, în zona dintre organele sexuale şi anus. Aceasta chakra este

responsabilă cu conştiinţa obiectivă asupra lumii fizice şi controlează instinctul de conservare, starea de siguranţă lăuntrică şi încrederea în sine. La nivel fizic, chakra Mooladhar controlează dorinţa de acumulări materiale, profesia sau meseria aleasă, sentimentul de stabilitate, apartenenţa la grup etc. Aceasta ultima chakra este comparată cu rădăcina unui copac şi la fel ca rădăcină copacului şi Mooladhar chakra leagă omul dual de lumea materială, dar îi oferă şi posibilitatea de creştere şi dezvoltare.

Dar este oare Hinduismul singura religie care vorbeşte despre chakre şi despre rolul lor de porţi de legătură între lumea materială şi cea spirituală? Nici pe departe, de fapt, pe lângă Hinduism ,exista şi teoria Sufi (Sufism înţeles ca dimensiune mistică a Islamului), despre chakre şi rolul lor. Înţelepţii Sufi, susţin că universul este ca o sferă care conţine suma posibilităţilor trecute, prezente şi viitoare.

Acesta sferă se împarte în două şi anume: partea superioară se numeşte lumea ordinii (luminii) şi partea inferioară lumea creaţiei. Lumea ordinii a fost creata de către Dumnezeu fără a fie supusă legilor timpului, pe când lumea creaţiei a fost supusă procesului creaţiei şi a evoluat în timp. Înţelepţii Sufi mai susţin că sufletul (corpul cauzal), cel care conţine realitatea interioară, dar şi toate posibilitățile de manifestare, a apărut în lumea ordinii şi a fost legat de către Dumnezeu, de corpurile create în lumea creaţiei şi anume, de corpul subtil şi de cel grosier. Aceste două lumi, deşi separate, se ating în două puncte comune şi anume: Cea mai înaltă limita a lumii creaţiei este inima subtilă iar cea mai de jos limită a lumii ordinii este inimă umană. Pe suprafaţa corpului cauzal(sufetului), există 5 centri spirituali numiţi Qulb, Rooh, Sirr, Khafi and Akhafa, centri care fac legătura între lumea ordinii şi aspectele interioare

ale omului. Aceste cinci elemente (centrii spirituali), sunt principiile care menţin echilibrul (cauză-efect) între lumea ordinii şi lumea creaţiei şi sunt localizaţi în Hridya Chakra (sau ceairul inimii spirituale).

Dar, să revenim la chakre şi să vedem unde anume sunt plasate. Înţelepţii Sufi, descriu aşezarea anatomica a chakrelor astfel: Prima chakra şi anume Qulb chakra, este situata în partea stângă a pieptului în zona în care se simt bătăile inimii. A doua chakra şi anume chakra Rooh, este văzută în oglindă fiind situată în partea dreaptă a pieptului, în zona anatomică similară cu chakra Qulb. Chakra Sirr, este situată cu câţiva cm desupra chakrei Qulb, iar chakra Khafi, este situată similar deasupra chakrei Rooh. Chakra Akhafa are o poziţionare dubla, fiind situată deasupra centrilor chakrelor Sirr şi a Khafi.

Înţiaţii Sufi asociază aceste cinci chakre cu

emoţia, conştiinţa, intuiţia, intuiţia adâncă şi cea mai adâncă intuiţie. Chakra Qulb, este chakra asociata lumii spirituale pe când celelalte 4 chakre sunt asociate cu elemente subtile şi grosiere care iau naştere o dată cu unificarea sufletului cu trupul. Ca urmare chakrei Roff îi corespunde elementul aer, chakrei Sirr îi corespunde elementul apa, chakrei Khafi elementul foc, iar chakrei Akhafa elementul pământ. Elementele: foc, apă, aer şi pământ pot fi înţelese ca văz, gust, auz, miros, pipăit sau ca iluminare, armonie, comuniune, adevăr, viziune, empatie, imaginaţie, milă, învăţare, inteligenţă, memorare şi savurare.

Aceşti centri spirituali (chakrle), trebuie să fie active (trezite), ca să poată să îşi reintegreze principiile spirituale latente în lumea de care aparţin şi anume în lumea ordinii. Dar de ce este nevoie de trezirea acestor chakre şi care este rezultatul acestei treziri? O dată cu coborârea în

lumea creaţiei (materia) şi agregarea sufletului cu corpul material, aceste chakre şi-au pierdut din claritatea luminii lor originale şi au devenit "contaminate" de lumea materială. În consecinţă, omul are nevoie să îşi armonizeze şi să îşi trezească aceşti centri energetici ca să poată creşte spiritual şi în final să se poată mântui. Cu alte cuvinte, misterele şi religiile (unele dintre ele), vorbesc despre acelaşi lucru, subliniind importanta armonizării şi "trezirii" cheakrelor. Să lăsăm pentru moment chakrele şi rolul pe care îl joacă în atingerea mântuirii şi să trecem la Karma şi acţiune.

Capitolul III. Acţiunile, karma şi religiile orientale

Acţiunea sau principiul cauză–efect este principala lege a universului material. Religiile şi misterele susţin că acţiunile au impact asupra corpului şi sufletului fiecăruia dintre noi. Dacă acţiunile cuiva sunt bune, corpul său rămâne mai mult timp sănătos şi viguros, iar viaţa lui se va desfăşura într-o notă pozitivă. Există şi reversul

medalie şi anume cazul în care cineva acţionează cu rea voinţă şi întreprinde fapte rele. În acest ultim caz, el va avea un corp bolnăvicios iar viaţa lui se va derula sub auspicii negative.

Misterele susţin că Dumnezeu ne-a dăruit fiecăruia dintre noi liberul arbitru şi putinţă de a alege ceea ce întreprindem. Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu intervine în cadrul alegerilor pe care le facem ci, ne lasă sa ne bucurăm sau nu, de rezultatul acestora în timpul vieţii noastre pământeşti.

Dar ce este viaţa materială şi de ce este ea finită? Ceea ce numim viaţă, este doar distanţa dintre naşterea şi moartea trupului material şi nu adevărata viaţă a fiinţei spirituale care transcede materia. Corpurile vii nu sunt altceva decât manifestări ale sufletului care călătoresc spre moartea sau non manifestarea aceluiaşi suflet. Hinduismul susţine că mintea transcede ciclul vietii

şi al morţii care poate fi fără sfârşit. De fapt, mintea care conduce Jiva (fiinţă vie), îşi doreşte să trăiască veşnic şi ştiind că acest lucru nu este posibil, se va simţi mereu incompleta, imperfectă, nefericită şi suferindă. Pentru a scăpa de ideea de moarte, corpul şi mintea încearcă să creeze concepte care să pară indestructibile şi care să atingă veşnicia. Din păcate, tot aurul din lume nu poate aduce înapoi secunda care tocmai a trecut şi nu poate amăgi moartea.

Toate acţiunile sufletului incarnat îşi au originea în minte şi în dorinţele acesteia de a face bine sau rău. Mintea a făcut şi va face toate faptele rele din lume, dar tot ea impune prezenţa binelui şi dezvolta moralitatea, iubirea, compasiunea, etc. Înţelepţii misterelor susţin că originea raului este în minte şi în om şi nu în afara lui. Mintea nu poate fi forţată să facă un anumit lucru, ci trebuie ghidata

cu iubire şi înţelegere. Iubirea conduce mintea către bunătate, înţelegere şi iluminare.

Unii dintre oamenii, cu adevărat foarte egoişti, transforma dorinţa de a trăi veşnic în dorinţa de a deveni faimoşi, crezând că aceasta faima le va purta numele de-a lungul veacurilor în eternitate. Clădirile impunătoare, catedralele, templele şi alte construcţii megalomane, sunt expresii ale dorinţei de a rămâne cu orice preţ în memoria colectivă.

Dar, din nefericire, dorinţele oamenilor nu se sfăresc aici, ci continuă cu dorinţa minţii de a cunoaşte cât mai multe lucruri despre materialitate. Tocmai din această cauză fiecare dintre noi, indiferent de ceea ce cunoaştem, dorim să cunoaştem din ce în ce mai multe.

Cu toţii dorim să înţelegem cât mai multe despre tot ceea ce ne înconjoară şi pentru asta facem tot felul de sacrificii. Din nefericire, există

posibilitatea ca unii dintre noi să ajungă să creadă că deţin adevărul absolut şi prin acesta să devină extremi de mândri de ceea ce cred că ştiu. Credinţa iraţională că tu ştii totul este o greşeală şi ca orice greşeală, îţi va creea prejudicii. Este obligatoriu să renunţi la ideea de autosuficienţa, megalomanie sau dăinuire veşnică în materie şi trebuie să te întorci către suflet.

Sufletul este atras de muzică, pictură, fericire, frumuseţe, bucurie şi în final de mântuire. Fericirea este o dorinţă extrem de puternică şi este motorul principal al bucuriei şi păcii. Fericirea este legea firii. Fiecare creatură cauta să fie fericită şi fuge de durere/stres şi nefericire. Este asta doar o întâmplare, sau este chiar chemarea Lui Dumnezeu? Cu siguranţă fericirea şi înţelepciunea sunt principalele aspecte ale Lui Dumnezeu şi prin urmare trebuie căutate şi, în final, obţinute: Biblia, Cartea înţelepciunii lui Isus, fiul lui Sirah

(Ecclesiasticul), capitolul 25, versetul 12:" *Fericit este cel care a aflat înţelepciunea şi cel care o grăieşte la urechile celor care o asculta*.". Epistola întâia către Timotei a Sfântului Apostol Pavel, capitolul 1,versetul 11: "*După Evanghelia slavei fericitului Dumnezeu, cea încredinţată mie.*" Dumnezeu vrea ca fiecare dintre noi să fim fericiţi şi să ne asemănăm Lui.

Dar ce este fericirea şi de ce este ea înţeleasă diferit de fiecare dintre noi? Este cât se poate de logic ca fericirea, ca orice alt concept, să fie înţeleasă diferit de fiecare om în parte. Există oameni care cred că fericirea rezidă în acumularea de bunuri materiale, sau în satisfacerea dorinţelor corpului, şi se amăgesc cu acest tip de fericire iluzorie şi de scurtă durată. Din păcate cei care acumulează bunuri materiale, sau caută satisfacerea dorinţelor trupului, îşi petrec majoritatea timpului cu grijile legate de pierderea acelui ceva dobândit

atât de greu şi nu se bucura de loc de clipa prezentă.

Un al doilea tip de fericire constă în fericirea minţii rezultată din gândire şi cunoaştere. Există fericire mintală, ca expresie pură a Eului, care constă în afişarea autorităţii, averii, reputaţiei, cunoaşterii etc. Dintre toate aceste înţelesuri ale "fericirii", autoritatea este cea mai puternică expresie a Eu-lui. Oamenii fac orice pentru a stăpâni şi a fi ascultaţi. Ei fură, ucid şi îşi risca viaţa, doar pentru a-i conduce pe ceilalţi. Dar doar aşa poţi sa fii fericit? Cu siguranţă, nu. Există şi fericirea mintală care constă în plăcerea de a face fapte bune. Dacă empatizezi şi ţii cu adevărat la cei din jurul tău făcând fapte bune (fără a face public acest lucru), atunci acel comportament devine pur şi conduce la linişte şi pace spirituală.

Pe lângă toate aceste tipuri de fericire există şi fericirea spirituală care excede simţurile şi

plăcerile. Spiritualitatea îţi arată că Dumnezeu este sursa adevăratei fericiri şi că doar prin credinţă şi cunoaştere poţi ajunge să simţi o asemenea fericire. Cu cât cunoşti mai mult despre Dumnezeu, cu atât înaintezi pe cărarea care duce către fericire şi mântuire.

Trebuie să fii conştient că rezultatul dorinţelor, intenţiilor şi acţiunilor tale se imprima (se codează), în aura ca pe un hard disc şi rămâne acolo timp de mai multe vieţi. Hinduismul susţine că acţiunile noastre se împart în 3 categorii: Faptele acumulate (sanchit karma), destin (prarabdh) şi acţiunile curente (kriyaman). Sanchit karma este amprenta faptelor bune sau rele care sunt înscrise în aura şi suflet în timpul vieţilor trecute şi care nu au putut fi încă arse, dizolvate, iertate. Prarabdh este parte din sanchit karma care se referea la faptele care urmează să fie săvârşite în viaţa prezentă, iar kiyaman karma sunt faptele curente ale căror

urmări pot fi arse în prezent sau acumulate şi arse în viitor în cadrul sanchit karma.

Dar cum poţi să nu faci anumite fapte (bune sau rele), dacă ele sunt deja incluse în destin şi nu poţi schimba nimic? Religiile spun că acest lucru este posibil prin iluminare şi îndepărtare de materie. Aceasta susţinere este întărită de mistere care arăta, că nu exista o predeterminare (destin) ci, că alegerile fiecăruia dintre noi fac diferenţa şi ne schimba viaţa în bine sau rău. Culorile din aură se schimbă constant în funcţie de acţiunile noastre. Trebuie să ştii că acţiunile altruiste colorează aura în auriu strălucitor, pe când răutatea şi îndeplinirea dorinţelor fără a ţine cont de ceilalţi, colorează aura în negru şi respectiv roşu. Nuanţele prezente în aura fiecăruia dintre noi se schimbă în funcţie de intensitatea gândurilor, dorinţelor şi acţiunile noastre. Hinduismul susţine că nuanţele aurei nu se şterg până când nu se ard toate faptele rele ale

persoanei în cauză. Doar după ce s-au ars faptele negative, aura devine pură iar individul în cauza începe să caute o cale spirituală către mântuire.

Trebuie să înţelegi că materialitatea este doar o iluzie şi ca lucrurile materiale nu reprezintă nimic. În consecinţă, un om care acţionează cu calm atunci când pierde ceva material, sau nu îi iese o acţiune, este aproape de iluminare şi a găsit deja o cale spirituală.

Cum pot ”arde” faptele rele? Perioadele rele (suferinţa), din existenţa fiecăruia dintre noi, sunt acel ceva care ne împing să facem schimbări în percepţia despre realitate şi în final în viaţă. Fără aceste “suferinţe” nimeni nu ar schimba nimic.

De ce ai schimba ceva dacă eşti perfect echilibrat şi mulţumit de viaţa ta? Schimbarea survine doar atunci când ai probleme şi doar datorită acelor probleme. Hinduismul susţine că prin intermediul suferinţei dispare neliniştea minţii,

neliniște care împiedica progresul spiritual și ajungerea la mântuire. Cu alte cuvinte, suferința destrama valul ignoranței care acoperă adevărata cunoaștere de Sine. Ca să scape de fapte rele și să se elibereze din Samsara, înțeleptul trebuie să deosebească ce este adevărat și etern, de ceea ce nu este. El trebuie să înțeleagă că adevăratul său Sine (sufletul), face parte din Dumnezeu (Brahman), dar și din tot ceea ce îl înconjoară.

Prin cunoaștere și devoțiune poți transcede realitatea materială și te poți uni cu Dumnezeu, găsindu-ți astfel pacea veșnică. Dar este de ajuns să știm despre bine și rău, poziționarea chakrelor sau rolul lor spre a ne putea mântui.? Cu siguranță că nu.

Scopul vieții fiecăruia dintre noi este să cunoaștem cât mai mult despre diversele căi spirituale care duc către Dumnezeu și mântuire.

Creşterea spirituală poate fi obţinută prin informare, învăţare, înţelegere şi practică susţinută.

În primul rând o cale spirituală îţi cere să îţi modifici comportamentul şi să renunţi la dorinţele şi nevoile de tot felul. De fapt, mântuirea (moksha), se obţine prin iluminarea fiinţei umane devenită completă şi integrată în Brahman. Ca să te poţi mântui este nevoie să îţi anihilezi complet Eul şi să îţi reîntregeşti Sinele. În acest sens, Hinduismul arata că mântuirea se poate obţine pe două căi şi anume pe calea Yoga, sau calea Bhakti (calea devoţiunii şi cunoaşterii supreme).

Cei mai mulţi dintre yoghini îşi încep călătoria către transformare şi mântuire din cel mai jos punct al fiinţei lor şi anume din chakra Mooladhar, continuand să urce şi să îşi activeze celelalte chakre până ajung la chakra Sahastradal Kamal. Tradiţia Hindusă mai spune că cel care vrea să se unească cu Dumnezeu va urma calea inversă a

creaţiei, dizolvându-şi corpul subtil, întâi în elementul pământ apoi în elementul apa, foc, aer şi în final eter. Iniţiatul care trece prin aceasta disoluţie a elementelor grosiere, îşi va dizolva şi organele de simţ transformându-le în principiile subtile astfel: Savurarea se va dizolva în principiul esenţă, mirosul se va dizolvă în principul parfum, vederea se va dizolva în lumină, simţul tactil se va dizolvă în atingere, auzul se va dizolva în principiul subtil vibraţie iar organele acţiunii se vor dizolva în energie. După dizolvarea acestor principii grosiere, iniţiatul se vă contopi cu adevărul suprem şi cu Dumnezeu.

Dar, doar yoga te conduce spre mântuire? Să vedem ce au de spus şi alte religii orientale despre Dumnezeu şi mântuire.

Budismul

Spre deosebire de Hinduism care nu are un întemeietor, religia Budistă este strâns legată de viaţă şi învăţăturile lui Siddharta Gautama (Buddha). Buddha s-a născut în anul 556 î.e.n. în casa unui rege ca moştenitor de drept al acestuia. La naşterea sa, ghicitorii de la acea vreme au prezis că va ajunge un mare împărat sau un ascet. La aflarea prezicerii, tatăl lui Buddha a fost încântat de vestea că fiul său va ajunge împărat, dar extrem de nefericit la gândul că acesta se va dedica ascetismului şi va renunţa la tron. Ca să împiedice transformarea prinţului în ascet, tatăl convoacă o adunare a înţelepţilor şi îi întreabă pe aceştia ce anume ar trebui să facă, în aşa fel încat Buddha să nu ajungă ascet. După îndelungi dezbateri, înţelepţi regatului îi spun regelui că ar trebui să construiască

un palat separat plin de toate comorile pământului şi care să îi aparţină doar lui Buddha. În acest palat fabulos, Buddha ar trebui să crească înconjurat de lux şi servit de tineri de ambele sexe, de până la 20 de ani. Regele pune acest plan în aplicare, iar Buddha îşi petrece anii tinereţii în aceasta oază minunată, bucurându-se de plăceri şi lux.

Într-o zi, atras de curiozitate şi vrând să ştie ce anume se afla dincolo de zidurile palatului, Buddha iese pe ascuns din acesta însoţit de o slugă credincioasă. La ieşirea din palat Buddha, este izbit de sărăcia care stăpânea peste tot şi care părea acceptată de toţi locuitorii de dincolo de zidurile platului. Mergând prin mulţime, Buddha vede pe marginea drumului un bărbat care zăcea neajutorat cerşind şi îl întreba pe însoţitorul său ce este acesta şi dacă ar putea ajunge aşa şi el? Sluga răspunde că acela este un om bolnav şi că dacă Buddha va trăi suficient, va ajunge să fie şi el bolnav. A doua

seară, însoţit de acelaşi servitor, Buddha părăseşte din nou palatul şi vede, la un moment dat, în cetate, un om bătrân care mergea sprijinindu-se într-o cârja. Intrigat, Buddha îl întreaba pe însoţitor ce este acela şi dacă va ajunge şi el aşa? Însoţitorul îi răspunde că dacă va trăi suficient, probabil că va ajunge să fie şi el bătrân. A treia seară întâlneşte un cortegiu funerar şi Buddha, mirat de aşa ceva, îl întreba pe însoţitor ce este acesta şi dacă va ajunge şi el aşa? Sluga răspunde: "Acesta este un om mort şi **cu siguranţă** aşa vei ajunge şi tu." În momentul acela Buddha are revelaţia că viaţa este o iluzie (el trăise într-o iluzie) şi începe să caute adevărul.

La vârsta de 29 de ani Buddha, părăseşte palatul şi toate plăcerile din el şi se retrage în pădure unde, înconjurat de liniştea din natura, se străduieşte să mediteze şi să înainteze pe o cale spirituală. După 6 ani de încercări Buddha, atinge iluminarea, sub copacul Bodhi, şi devine conştient

că de acum înainte trebuie să ajute şi alţi oameni să se elibereze din suferinţa şi întuneric. Motivat de iubire şi compasiune, Buddha îşi începe menirea predicând calea către pacea eternă, sau intrarea în nirvana (mântuire), prin anihilarea dorintelor sau pasiunilor.

Conform Budismului, existenta este un amalgam de plăceri şi suferinţe care nu pot fi separate cu nici un chip. Atunci când încerci să obţii mai multe bunuri materiale sau plăceri şi fugi de suferinţă şi durere, nu faci altceva decât să te afunzi în materie şi prin aceasta să atragi în viaţa ta atât plăcere cât şi suferinţa. Ca atare, doar prin îndepărtarea de materialitatea lumii şi renunţarea la plăceri poţi atinge nirvana.

În viziunea lui Buddha, nirvana nu este nici pe departe o stare de negare a vieţii în ansamblul său, ci o stare de iluminare şi îndepărtare de dorinţele materiale. Cu alte cuvinte cel care se afla

în nirvana, transcede dualitatea plăcerii şi suferinţei, transformându-se din sclav în stăpânul plăcerii şi/sau al suferinţei.

Pentru atingerea nirvanei, ca iluminare şi mântuire, trebuie să treci, dincolo de orice fel de dualitate, dincolo de bine şi rău, dreptate şi nedreptate şi chiar şi dincolo de viaţă, moarte şi de conceptul de Dumnezeu. Din cauza transcenderii conceptului de Dumnezeu, Budismul nu proclama existenţa unui singur Dumnezeu ci vorbeşte despre sunyata (vid, gol), sau acel ceva care se afla dincolo de conceptul de Dumnezeu.

Sunyata este totul în tot, Dumnezeu şi om, materie şi spiritualitate. În acest context, nirvana poate fi văzută ca o stare de anihilare a Eului, sau ajungerea punctului zero, de unde te poţi apropia de Dumnezeu. Dar care Dumnezeu şi de ce nu există un Dumnezeu în Budism?

De fapt, Budismul nu neagă idea de Dumnezeu ca în nihilism, ci vede sunyata (vidul), ca o multitudine de lucruri particulare, care pot fi accesate deplin şi fără obstacole de către cel care crede cu adevărat. Budismul se axează pe mântuirea fiecărei persoane în parte şi nu pe mântuirea omenirii în general: " Fiecare este născut singur, este singur, merge singur şi moare singur."

Budismul subliniază faptul că fără altruism şi iubire, nimeni nu poate să devină iluminat şi să se mântuiască. Pe scurt prin iluminare (trezire), credinciosul intra în nirvana şi devine mântuit aici şi acum (în viaţă actuală).

Jainismul, sau Jain Dharma, este una din cele mai vechi religii/filosofii ale lumii, fiind ca şi Hinduismul o credinţă dinamică plină de vigoare şi resurse. Fondatorul Jainismului, Mahavira (marele erou), renunţa la vârsta de 30 de ani la viaţa să

luxoasă şi, la fel ca şi contemporanul sau Budha, alege să fie ascet. Timp de 12 ani, Mahavira practică o formă de ascetism extrem, mergând gol şi refuzând contactul cu ceilalţi oameni pentru a nu îşi crea ataşamente faţă de materie. După cei 12 ani petrecuţi în sihăstrie, Mahavira atinge stadiul de mântuire (moksha), se eliberează din cercul vieţii şi al morţii şi începe să îşi propovăduiască nouă credinţa. Jainsimul susţine că mântuirea rezidă în purificarea sufletului şi renunţarea la dorinţele de tot felul. Toate acţiunile bune sau rele, întâmplate în trecut sau înfăptuite în prezent, "produc" particule karmice care se coboară în corp şi îl leagă pe acesta de cercul naşterilor şi al morţilor repetate.

Jainismul subliniază că mântuirea vine din cunoaştere (Jaina), cunoaştere care rezida (este codată) în sufletul credinciosului. Ca urmare, procesul cunoaşterii nu este altceva decât procesul de manifestare a sufletului care transcede materia.

În funcţie de dezvoltarea spirituala a individului, cunoaşterea este mai mare sau mai mică. Jainsimul arata ca sufletul este atât subiectul cât şi obiectul cunoaşterii. El este, de fapt, ca o lumină care îţi călăuzeşte paşii către aflarea adevărului. Dar cum dobândim cunoaştere?

Jainismul susţine că dobândirea cunoaşterii vine mai întâi din observarea naturii, apoi din citirea scripturilor, din experienţele oamenilor şi nu în cele din urmă, din cunoaşterea Lui Dumnezeu. Ca şi Hinduismul, Jainsimul susţine că yoga şi iubirea sunt cai complementare către mântuirea de aici şi acum.

Capitolul IV religii monoteiste:

Spre deosebire de religiile orientale care vorbesc despre mântuire şi apropiere constantă de Dumnezeu prin intermediul iubirii, religiile monoteiste (gresit înţelese), lasă iubirea la o parte şi stabilesc că omul ar trebui să se teamă de Dumnezeu din cauza păcatului originar. În viziunea monoteistă înlăturarea păcatului şi o viaţă castă pot

deschide calea către Dumnezeu şi mântuire. Din nefericire, însăşi acest sentiment de vinovăţie datorat păcatului, este înţeles de către unii dintre noi ca o formă subtilă de moarte şi de îndepărtare faţă de Dumnezeu. Dar ce este păcatul şi de ce este el scos în evidenţă de către religiile monoteiste? Păcatul şi vina sunt văzute ca dorinţe sau acţiuni care sunt îndreptate împotriva religiei, legii sau eticii. Păcătuirea în sine nu este cea mai puternică trăire care ia fiinţă după ce s-a înfăptuit un "păcat"; ci, trăirea cea mai distructivă este sentimentul de vinovăţie ca urmare a încălcării acelei porunci sau norme morale. Acest sentiment de vinovăţie, urmat de frică, este acel ceva ce îl îndepărtează pe om de Dumnezeu în loc să îl apropie: Biblia Cartea înţelepciunii lui Solomon,capitolul 17 versetul 11: "*Căci spaima nu este altceva fără numai lepădarea oricărui ajutor care-ţi vine de la dreapta judecată*."

Din păcate, sentimentul de vină este un aspect tipic al religiei Iudeo-Creştina, care subliniază iarăşi şi iarăşi că ar trebui să te temi de Dumnezeu. De fapt, în vizunea Creştină (clasica) ne îndreptăm cu toţii către moarte şi distrugere, plini de tot felul de vinovaţii acumulate în timpul vietii. Sentimentul de vină atrage după sine nevoia de purificare ritualică dar şi depresie, auto-incriminare, victimizare şi autopedepsire pentru "vini" de multe ori ireale. Dar de ce se întâmplă asta şi de ce vinovăţia este atât de plină de forţă acuzatoare? Pentru a înţelege acest lucru trebuie să abordăm simbolistica religiei Creştine, care conţine ideea de păcat originar, internalizare a vinei, sacrificiu, ispăşire şi în final mântuire.

Sentimentul de vinovăţie ca bază a unei vieţi morale este cu siguranţă un concept mai mult Iudaic decât Creştin. Din nefericire de-a lungul timpului biserica Creştină (poate cu o înţelegere

greşită a ideii de păcat) a înfierat sexul şi dorinţele carnale în general, mult mai mult decât a făcut-o vreodată religia Mozaică (a se vedea viaţa regilor David şi Solomon). De fapt în religia Mozaică vinovăţia ia naştere din neascultarea lui Dumnezeu, a tatălui şi/sau a mamei şi din lipsă de respect arătat fratelui şi cam atâta.

Au trebuit să treacă sute de ani de Creştinism ca religie de stat până când, undeva de-a lungul Evului Mediu, unul dintre părinţii bisericii să identifice orgasmul marital cu transmiterea păcatului originar. De ce, şi cum a apărut o asemenea idee? Nimeni nu ştie cu exactitate dar, ideea a fost preluată şi înrădăcinată în conştiinţa fiecăruia dintre noi. Dar este păcatul procreării, o idee raţională?. Existau, mai ales în Evul Mediu, mai multe forme de perpetuare a speciei în afară de sex? Clar nu! Şi atunci de unde ideea de transmitere a păcatului originar?

Păcatul originar, este da fapt derivat din termenul stoic de "coborâre în sine" sau în dimensiunea interioară plină de păcate şi vinovaţii. Dar de ce este greşită acesta reprezentare a păcatului originar şi ce anume declanşează acesta viziune în psihicul celor care cred cu adevărat acest lucru? Din păcate pentru foarte mulţi dintre noi o astfel de viziune despre păcat nu face decât să creeze constrângeri neîncetate precum si, noi şi noi încercări de a şterge "păcatele" inerente vieţii. Dar să vedem care este de fapt acel păcat originar şi de ce este acel ceva o crimă aşa de greu de iertat ?

Biblia arată că Eva şi după ea, Adam, au încălcat voinţa lui Dumnezeu şi au mâncat din pomul binelui şi al răului devenind conştienţi că sunt oameni. Aici se ridică cel puţin trei întrebări: De ce ar fi trebuit oamenii să nu fie conştienţi că există? Dacă erau inconştienţi, cum au putut să facă alegeri? Şi în al treilea rând ce fel de viaţă ar fi dus

aceste fiinţe inconştiente? Te poţi bucura de o viaţă de care nu eşti conştient că o trăieşti? Cu siguranţă că nu. De fapt, conştienta este acel ceva ce ne diferenţiază de animale şi ne face oameni. Fără conştientă nu există viaţă. Gândeşte-te pentru o clipă la un om în comă. Acel om, deşi trăieşte (are funcţii vitale), este departe de a fi cu adevărat viu. El nu are nici un fel de percepţie despre ceea ce se întâmplă în jurul lui şi nu se poate bucura sau întrista de nimic.

Dar să ne întoarcem la primii oameni. Cu alte cuvinte, doar actul neascultării (vină/pact) este cel ce va pune bazele omului conştient. Acest act de neascultare este urmat de căderea din graţiile Lui Dumnezeu şi de interacţiune cu durerea, boala , suferinţa şi în final moartea. Biblia subliniază că omul singur nu se poate mântui (nu poate plăti pentru păcatul originar) şi prin urmare, este nevoie ca Dumnezeu să îşi trimită Fiul care să aducă

mântuirea. Deşi iniţial, venirea Fiului lui Dumnezeu a fost primită cu mare bucurie, în final El este omorât de către oameni pentru o vină închipuită. Există oare un păcat mai mare decât acela de a-l crucifica pe Fiul lui Dumnezeu? Cu siguranţă nu, şi tot acest păcat este aruncat exclusiv asupra Iudeilor, uitându-se de participarea Romanilor.

Dacă citim cu atenţie, aflăm că o mulţime de Iudei au cerut moartea Mântuitorului, dar cei care l-au condamnat şi în final l-au crucificat au fost Romanii. Prin urmare, dacă păcatul originar a fost moştenit prin participarea lui Adam şi Eva la sfidarea Lui Dumnezeu, nu este la fel şi cu păcatul omorării Mântuitorului? Oare nu toţi participanţii la moartea Sa, sunt la fel de vinovaţi ? Şi dacă este aşa, atunci şi noi suntem la fel de vinovaţi pentru că păcatul se moşteneşte.

Dar cum de am ajuns la o asemenea concluzie? Si este ea măcar parţial adevărată? Păi, să vedem. La acea oră Imperiul Roman se extinsese în toata Europa, o parte din Asia şi o parte din Africa. Ostaşii şi ofiţerii participanţi la supliciu, cu siguranţă că au avut familii răspândite în tot Imperiul Roman şi atunci există posibilitatea reală ca măcar unii dintre noi să fie urmaşii direcţi ai călailor în cauză, nu ? Şi dacă este aşa atunci vinovăţia moştenită de acei indivizi este multiplicată de vina uciderii Mântuitorului. Sumbru, nu? Deşi Biserica subliniază doar vinovăţia legată de păcatul originar şi trece cu vederea extrem de convenabil peste celălalt păcat la fel de grav, ea (Biserica), impune prin frică de păcat, distanţarea şi nicidecum iubirea faţă de Dumnezeu (vezi cartea "A cincea dimensiune"). Pentru a explica acesta îndepărtare, S. Freud (medic şi psihanalist) face o paralela între Creştinism, vină

şi complexul lui Oedip, arătând ca de fapt atât vina cât şi complexul în cauză încerca să stăpânească tendinţele animalice din fiecare dintre noi, reuşind în final să creeze doar dezechilibre psihologice.

Dar ce spun religiile monoteiste despre mântuire şi mai ales despre obţinerea ei ? Din păcate ca în şi celelalte privinţe, nici aici nu există un consens. Conform Iudaismului şi Islamului, mântuirea este atinsă prin ascultarea Legii lui Dumnezeu, înfăptuirea de fapte bune şi urmarea unei căi morale. Creştinismul vine şi completează acesta viziune, aratand că doar aceste lucruri /fapte nu sunt nici pe departe suficiente şi că pentru mântuirea ta, a fost nevoie ca Mântuitorul să se jertfească şi că doar prin jertfa Sa îţi poţi spăla păcatele. Ca urmare singurele lucruri pe care trebuie să le faci sunt: să participi la ritual, să te spovedeşti şi să te împărtăşeşti (iertarea păcatelor). Dar simpla aşteptare a mântuirii şi iertării

păcatelor este suficientă? Este clar că mântuirea este o cale activă.

Ca să obţii adevărul ai nevoie să înţelegi altfel realitatea şi credinţa şi să schimbi ceva în modul tău de a gândi. Prima cale porneşte din schimbarea convingerii tale că există doar un singur adevăr şi constă în acceptarea posibilităţii că există şi alte căi autentice către mântuire. Fiecare tradiţie are în interiorul ei puterea adevărului, adevăr care poate fi văzut ca făcând parte din adevărul absolut şi pluralist. Acest lucru poate fi făcut doar de fiecare religie sau credincios în parte, prin căutarea activă a credinţelor comune.

Trebuie să înţelegi că religiile (în general), folosesc selectiv scrierile religioase care stau la baza lor, uitând sau trecând cu vederea acel ceva ce nu le convine sau nu este în acord cu ceea ce susţin ele. Fiecare dintre noi facem asta, agăţându-ne uneori de idei pe care le–am învăţat de mici. De

aceea este indicat să priveşti lucrurile din mai multe unghiuri, creându-ţi o imagine de ansamblu asupra a ceea ce crezi. Însăşi universul este în mişcare şi se schimbă în continuu, stele şi planete se distrug şi altele le iau locul. Materia se schimbă şi trebuie să te schimbi şi tu o dată cu ea. Primul pas către schimbare este înţelegerea conceptului de Dumnezeu.

Este cât se poate de clar că imaginea lui Dumnezeu este în afara înţelegerii şi intelectului uman. Conform Sfântului Toma de Aquino, conceptul de Dumnezeu transcede toate conceptele şi imaginile la cere ajunge mintea umană. Dumnezeu este etern, inefabil şi dincolo de concepte, de simţuri şi înţelegere. Cu alte cuvinte conceptul sau conceptele umane despre Dumnezeu sunt departe de a defini, măcar parţial, pe adevăratul Dumnezeu.

Toti misticii fac diferenta intre imaginea Lui Dumnezeu, care este ultima realitate inefabila şi imaginea Lui Dumnezeu din scrieri, religii sau ritualuri. Dar este cu adevarat o distictie aşa mare între imaginea lui Dumnezeu din diferitele religii? Pai sa vedem: In misticismul Iudaic şi Islamic există o diferenţă între Infinitul şi Realul Dumnezeu şi Dumnezeul revelat de limbajul limitat al celor care participă la un ritual. Rabinul Moses ben Maimon (Maimonides) spunea ca există o distincţie între esenţa lui Dumnezeu şi manifestarea lui Dumnezeu.

În ramura Budismului numită Mahayana se face distincţie între Dharmakaya, realitatea ultima şi inefabilă, şi întruchiparea în regatul compasiunii care se numeşte Buda. Hinduismul face distinctie între Nirguna Brahman, Dumnezeul care este dincolo de puterea înţelegerii omeneşti, şi Şaguna Brahman sau manifestarea prezenţei divine. Dar, de

ce fac initiaţii diferenţa între Dumnezeu ca imagine adevărată şi imaginea pe care o creează mintea umană atât de limitată, despre Dumnezeu? Lucrurile sunt cât se poate de simple, iar iniţiatii au dreptate. Principiul care se aplică conştientei şi cogniţiei este că, toate imaginile create de către om sunt în principal subiective şi difera de la individ la individ şi de la religie la religie. Cu alte cuvinte, totul este în tot, iar omul poate concepe şi vedea un sigur Dumnezeu, deşi El este portretizat atât de diferit în diferite religii.

Scrierea sanscrită Bhagavad Gita subliniază răspunsul lui Śrī Krishna dat lui Arjuna (personaje din Mahabharata): ”O, Arjuna, uită-te la întreg universul, animat sau inanimat, şi la orice altceva ai vedea, totul exista aici şi este una cu corpul meu. O, Arjuna, ascultă încă o dată cuvintele mele, îţi voi spune totul spre binele tău. Nici fiinţele cereşti şi nici înţelepţii nu îmi ştiu originea pentru că eu sunt

de fapt, originea fiinţelor cereşti şi a înţelepţilor. Cel care mă cunoaşte şi spune despre Mine că sunt Cel fără de început, Cel nenăscut şi Dumnezeul suprem (Brahman), este considerat înţelept printre oameni şi va fi eliberat din robia Karmei."

Imaginea lui Dumnezeu alunga frica, ne uneşte în loc să ne despartă şi pune premisele iubirii faţă de Dumnezeu dar şi de aproape.

Capitolul V Iubirea:

Hinduismul arata ca dizolvarea iubirii de Sine este posibilă doar prin credinţă şi devoţiune către Dumnezeu (Bhagti yoga). Acesta concept este explicat de către însuşi Śrī Karishna în dialogul sau

cu Arjuna: “Cei devotaţi Mie obţin pacea eternă cunoscând cu adevărat fiinţa Supremă care este Domn al întregului univers şi **prieten** al tuturor fiinţelor. Cei cu adevărat devotaţi trebuie să lase de o parte toate faptele bune sau mai puţin bune şi toate ritualurile religioase şi pur şi simplu să Mi se predea în totalitate cu voinţă fermă şi devotament iubitor. Eu le voi şterge toate păcatele şi îl voi elibera din legăturile Karmei.” Cu alte cuvinte mătuirea şi uniunea cu Dumnezeu poate fi atinsă doar pin cunoaştere transcendentală şi devoţiune. De fapt cunoaşterea transcedentală distruge ignoranţa spiritului şi revelează prezenta divină la fel cum soarele arata frumuseţea naturii înconjurătoare.

Hinduismul spune că pentru a urma calea devoţiunii, iubirii şi a cunoaşterii supreme trebuie să excluzi din viaţa ta, violenta de orice fel. Este nevoie să nu gândeşti sau să acţionezi cu răutate şi

îţi este interzis să răneşti o altă creatură. Trebuie să înţelegi că a gândi rău despre ceilalţi şi a le răni sentimentele este o formă de violenţă atât către ei cât şi către tine. Pildele lui Solomon, capitolul 11, versetul 25: *"Cel ce binecuvintează va fi îndestulat, iar cel ce blesteamă va fi blestemat.";* Pildele lui Solomon capitolul 26, versetul 2: "*Precum vrabia zboară şi rândunica se înalţă în văzduh, tot aşa blestemul fără pricină nu nimereşte.*". Cu alte cuvinte, gândul rău (blestemul) se întoarce la cel care îl emite şi îi face viaţa un calvar.

Spiritualitatea îţi cere să trăieşti din bani obţinuţi corect chiar dacă aceştia nu îţi sunt uneori suficienţi. Este necesar să laşi de o parte acumularea de lucruri materiale care nu îţi sunt de nici un folos şi nu trebuie să simţi nici un fel de gelozie. Trebuie să îţi iubeşti şi să îţi accepţi aproapele aşa cum este el fără a încerca să îl schimbi sau să îl controlezi. Iubirea te îndemna să

accepţi răutatea sau un comportament inadecvat al celorlalţi şi te încurajează să le faci bine. Doar făcându-le bine le poţi schimba părerea despre tine, dar şi despre lume şi viaţa.

Cu toţii facem greşeli şi îi supăram pe ceilalţi, aşa că uneori avem nevoie de iertarea semenilor noştri. Este indicat ca atunci când greşeşti să îţi ceri iertare chiar dacă acest lucru nu este simplu de făcut. Doar iertând putem să cerem să fim iertaţi la rândul nostru. A ierta este o calitate minunată şi este răsplătită de către Dumnezeu cu iubire şi iertare, Biblia Sfânta Evanghelie după Matei capitolul 6 versetele:14, 15: "*Că de veţi ierta oamenilor greşealele lor, ierta-vă şi vouă Tatăl vostru Cel ceresc; Iar de nu veţi ierta oamenilor greşealele lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greşealele voastre*." Sfânta Evanghelie după Luca capitolul 6 versetul 37: "*Nu judecaţi şi nu veţi fi judecaţi; nu osândiţi şi nu veţi fi osândiţi; iertaţi şi*

veţi fi iertaţi." Dumnezeu iartă păcatele din iubire deci, şi tu ca discipol al Lui Dumnezeu, trebuie să îi urmezi exemplul.

Atunci când mergi pe o cale spirituala trebuie să te înarmezi cu răbdare pentru că rezultatele nu vor veni peste noapte. Dacă nu ai răbdare, cu siguranţă nu vei fi capabil să faci faţa diferitelor obstacole care pot apărea în timp. Trebuie să înveţi să respecţi toate creaturile şi să te porţi cu ele cu bunătate şi iubire. Dacă vrei să fii bun încarcă să ajuţi fără să ceri ceva in schimb. Gândeşte-te că nu poţi deveni fericit aducând nefericire celor din jurul tău. Deci fi bun şi ocroteşte-i pe cei mai puţin norocoşi decât tine. Este nevoie să fii mereu atent la gândurile, comportamentul şi faptele tale.

Trebuie să fii atent la ce mânanci pentru că mâncarea este acel ceva ce îţi menţie puritatea minţii. În tradiţia Hindusă se vorbeşte despre 3

tipuri de mâncare şi anume: satvik, tamsik, rajasi. Alimentele din categoria satvik dăruiesc sănătate, putere şi fericirea şi sunt suculente, moi, hrănitoare, sănătoasă și plăcută inimi. Alimentele din categoria rajasi sunt alimente care creează boală şi suferinţa şi sunt amare, acre, fierbinţi, uscate, iuţi sau arse. Alimentele din categoria tamsik sunt toxice şi sunt prost gătite, alterate sau vechi.

Este foarte important felul în care gândeşti atunci când faci mâncare. Gândeşte-te că orice aliment ai găti, în acel aliment există apă inteligentă care reacţionează la gânduri. Dacă vei găti nervos, supărat sau pur şi simplu plictisit, vei transmite mâncării acel sentiment/energie şi atunci când vei mânca vei asimila exact acea energie. Cum este posibil să nu găteşti tu de fiecare dată, ar trebui ca atunci când mănânci, după ce mulţumeşti Lui Dumnezeu pentru mâncarea pe care ţi-o dă în

dăruieşte, să te gândeşti câteva secunde că în farfuria ta este energie.

Imaginează-ţi cum acea mâncare îşi modifică vibraţia şi se transformă în lumină sau în energie. Imaginează-ţi că mănânci energie sau lumină şi că după ce mănânci acel ceva te simţi bine şi ai energie suficientă.

Alege să fii serios şi cinstit pentru că aceste calităţi ajuta la instruirea minţii şi la echilibrarea acesteia. Fiecare dintr noi avem nevoie de autocontrol atunci când este vorba despre împlinirea dorinţelor şi a nevoilor de tot felul. Trebuie să fii conştient că atunci când păşeşti pe o cale spirituală va fi nevoie să îţi înfrânezi dorinţele materiale. De ce? Pentru că neîndeplinirea dorinţelor cauzează tristeţe, îngrijorare şi nu în ultimul rând, instabilitatea emoţională. Învaţă să fii mulţumit cu ceea ce ai. Dacă nu vei fi mulţumit cu

ceea ce posezi, cu siguranţă nu vei fi mulţumit nici în viitor, indiferent cât de mult vei avea.

Fericirea nu constă doar în acumularea de bunuri materiale. Trebuie să înţelegi că, doar în momentul în care vei începe să nu mai valorizezi acele lucruri/plăceri, care în trecut îţi aduceau un anumit fel de fericire, ele (lucrurile/ plăcerile) vor înceta să te mai intereseze. Trebuie să înveţi să fii mulţumit şi mai ales să-i mulţumeşti lui Dumnezeu pentru tot ceea ce ai sau vei avea vreo dată. Bucuria şi tristeţea sunt lucruri fireşti care fac parte din ceea ce ai ales să experimentezi în timpul vieţii tale. Trebuie să înţelegi că dorinţele se nasc doar în lipsa înţelepciunii şi dispar o dată cu acumularea acesteia. Oamenii rătăcesc calea către mântuire căutând de obicei pace, satisfacerea nevoilor materiale, fericire şi împlinire în exteriorul lor, în regatul lumii materiale.Trebuie să ştii că pacea este

o componentă interioară care ţine de sufletul tău, suflet care este de fapt izvorul fericirii şi împlinirii.

Dar ce este acel ceva care ne face să înţelegem greşit lucrurile? Ai observat că dacă nu îţi îndeplineşti dorinţele, mai mult sau mai puţin raţionale, ai sentimente de tristeţe şi depresie, iar când îţi împlineşti acel dorinţe simţi fericirea şi împlinirea ? Aceste acţiuni te fac să crezi că fericirea se afla în materie şi rezidă doar în împlinirea dorinţelor. Îndepărtarea de dorinţe este adevăratul sacrificiu și este acel ceva ce trebuie făcut cât mai des. Dar este cu adevărat aşa? Este cât de poate de clar că dorinţele sunt acel ceva ce îţi perturbă mintea şi îţi crează mereu disconfort.

Dorinţele sunt fără sfârşit şi deci nu vor putea fi niciodată îndeplinite cu adevărat. Singura cale de a scăpa de tirania dorinţelor este să te eliberezi atât de ataşamente cât şi de ură sau resentimente. A trăi fără ataşamente, nu însemna să

acţionezi fără nici un fel de emoţii ci să să acţionezi cu iubire şi compasiune.

Indiferent ce ai face, trebuie să faci acel ceva cu dedicare şi cât mai bine posibil. Generozitatea şi altruismul te ţin departe de dorinţele materiale şi înlătura frica de moarte şi de renaştere. O persoană altruistă are sprijinul lui Dumnezeu în viaţă şi se va bucura de siguranţă, pace şi linişte sufletească. De ce? Pentru că înţelepciunea (Dharma), destrama materialitatea realităţii, iar credinciosul se eliberează de griji şi devine iluminat. Cel care nu se gândeşte la rezultatul muncii sale şi nu aşteaptă recunoştinţa pentru ceea ce face, vă trăi o viaţă minunată în oraşul cu "nouă porţi".

Hinduismul susţine că prin practicarea Karma yoga (munca altruistă), individul se eliberează din cercul morţii şi al renaşterii, se îndepărtează de dorinţele Eului şi se apropie de Dumnezeu: "O, Arjuna, fă-ţi datoria cât mai corect

posibil gândindu-te la Dumnezeu. Abandonează grijile şi ataşamentele faţă de realitate şi rămâi calm atât în eşec cât şi în succes. Este bine să fii mereu activ şi să înţelegi că roadele muncii tale nu trebuie să primeze. Doar un om care experimentează realitatea fără atracţie sau ura, poate paşi pe cale către luminare" Dacă citim cu atenţie paragraful de mai sus constatăm că Domnul Krishna subliniază importanţa muncii altruiste faţă de munca egoistă (munca de la care aştepţi ceva material). Străduinţa de a face ceva bun nu este niciodată irosită ci, mereu aduce lucruri pozitive în viaţa ta.

Trebuie sa intelegi ca acţiunile la fel ca şi dorinţele sunt infinite. Omului i s-a dăruit inteligenta pentru a înţelege ce anume trebuie să facă pentru a obţine pacea şi fericirea. Trebuie să mai înţelegi că doar renunţarea la lucrurile materiale nu îţi va aduce pacea mult visată. Adevărata pace se găseşte în renunţarea la Eu şi la

dorinţele acestuia. Doar căutând să te apropii de Dumnezeu vei obţine pacea mult dorită. Apropierea şi iubire faţă de Dumnezeu arde toate impurităţile vieţii şi transcede binele şi răul.

Cel care îşi găseste refugiul în devoţiunea faţa de Dumnezeu, va trece peste toate consecinţele acţiunilor lui, va sparge cercul vieţiilor şi al morţilor şi va ajunge la mântuire. Dar ce este devoţiunea? Devoţiunea este mai mult decât credinţa, este conexiune conştientă cu Dumnezeu. Devoţiunea este renunţarea la Eu şi la dorinţele acestuia prin uniunea cu Dumnezeu şi cu întregul univers. Devoţiunea este iubire necondiţionată faţă de Dumnezeu şi dezinteres faţă de toate obiectele, indiferent cât de frumoase ar fi ele. Devoţiunea este dincolo de toate plăcerile lumeşti şi dincolo de viaţă şi moarte. Atunci când eşti devotat cu adevărat lui Dumnezeu te predai Lui şi renunţi până şi la ideea de eliberare sau mântuire.

Trebuie să înţelegi că iubirea pentru Dumnezeu este ţelul suprem al vieţii materiale. Dar de ce iubire şi nu frică? Pentru că cel care îl iubeşte pe Dumnezeu nu vrea neapărat ceva, nu se simte incomplet sau îi lipseşte ceva. Iubirea faţă de Dumnezeu îl face complet şi lipsit total de dorinţe. Cel care îl iubeşte pe Dumnezeu va experimenta cu iubire ambele aspecte ale realităţii atât viaţa cât şi moartea. El va accepta senin moartea pentru ca moartea este singura modalitate de a-l întâlni pe Dumnezeu. Devoţiunea şi iubirea faţă de Dumnezeu este total dezinteresată şi nu aşteaptă nimic în schimb.

Iubire faţă de Dumnezeu ne dirijază toate gândurile şi acţiunile înspre îndeplinirea menirii noastre de a ne iubi aproapele : Biblia Sfânta Evanghelie după Matei, Capitolul 25, versetele 34-40:" *Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Lui: Veniţi, binecuvântaţii Tatălui Meu, moşteniţi*

împărăţia cea pregătită vouă de la întemeierea lumii. Căci flămând am fost şi Mi-aţi dat să mănânc; însetat am fost şi Mi-aţi dat să beau; străin am fost şi M-aţi primit; Gol am fost şi M-aţi îmbrăcat; bolnav am fost şi M-aţi cercetat; în temniţă am fost şi aţi venit la Mine. Atunci drepţii Îi vor răspunde, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând şi Te-am hrănit? Sau însetat şi Ţi-am dat să bei? Sau când Te-am văzut străin şi Te-am primit, sau gol şi Te-am îmbrăcat? Sau când Te-am văzut bolnav sau în temniţă şi am venit la Tine? Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: Adevărat zic vouă, întrucât aţi făcut unuia dintr-aceşti fraţi ai Mei, prea mici, Mie Mi-aţi făcut." Biblia Cartea înţelepciunii lui Isus, fiul lui Sirah (Ecclesiasticul), Capitolul 17, versetul 17: "*Milostenia omului preţuieşte la Domnul ca un inel cu pecete şi binefacerile omului el le păstrează ca lumina ochiului*. "

Trebuie să îţi schimbi atenţia de pe lucrurile materiale pe cele spirituale şi ca să te poaţi mântui, trebuie să înţelegi că tu faci parte din întreg (ceilalţi). Fără ceilalţi tu nu exişti, aşa că ai mereu nevoie de ceilalţi, care fac parte din tine. De aceea vorbeşte Biblia despre iubirea aproapelui. Când îl iubeşti pe el, de fapt te iubeşti pe tine. Biblia Sfânta Evanghelie după Matei, capitolul 22 versetele 37-39: "*El i-a răspuns: Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău. Aceasta este marea şi întâia poruncă. Iar a doua, la fel ca aceasta: Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi*".

Tu te defineşti în funcţie de relaţia pe care o ai cu ceilalţi. Fiecare persoană este un întreg univers, un univers în care te oglindeşti diferit în funcţie de percepţia ta de moment. Este clar că Dumnezeu nu vorbeşte despre iubirea aproapelui fără să îşi extindă iubirea şi către tine. De aceea

frica faţă de Dumnezeu ar trebui alungată din inimile şi sufletele credincioşilor şi locul ei ar trebui să fie luat de către iubire. De ce? Pentru că doar iubirea este cea care te apropie de Dumnezeu.

Cineva care îl iubeşte cu adevărat pe Dumnezeu îşi ajută aproapele fără a căuta aprobarea celor din jur. O asemenea persoană iubeşte în mod egal toate creaturile şi este gata să sacrifice timp şi bani doar ca să ajute cu adevărat pe cei în nevoie.

Doar prin cunoaşterea de sine şi de Dumnezeu, vei ajunge să Îl iubeşti şi să te apropii de El. Cineva care a ajuns la cunoaşterea de Sine, ştie că trupul lui e numai o creaţie a conştienţei. Nu conştienţa există în trup, ci trupul există în conştienţă. Iar când trupul dispare, conştienţa rămâne, aşa cum a existat înaintea trupului. Trebuie să înţelegi că puterea ta este puterea iubirii absolute. Iubirea de DUMNEZEU, iubirea de

natură şi în final iubirea de oameni. Când spun "iubire" nu vorbesc de emoţia în sine, sau de simţire. Iubirea de care vorbesc este iubirea divină. Iubirea este forţa care arde toate himerele şi dizolvă toate impurităţile. Nu există persoană lipsită de iubire. Există, e adevărat, oameni care şi-au împietrit într-atât inimile încât nu mai percep iubirea care e pretutindeni în jurul lor. Devin orbi la iubire, aşa cum un orb devine incapabil să vadă lumina din care el însuşi e creat. Invizibilă şi mereu prezentă, iubirea e mai mult decât un simţământ sau emoţie. Iubirea este mai mult decât plăcere, mai mult decât extaz. Ea este starea firească a lui DUMNEZEU ("DUMNEZEU este iubire"). De fapt iubirea faţă de Dumnezeu deschide posibilităţi infinite de manifestare a gândului în materie.

Este important să înţelegi că nu poţi iubi cu adevărat dacă nu renunţi la Eu şi la dorinţele acestuia. De fapt acumulările de dorinţe şi

insatisfacţiile Eului constituie partea negativa sau răul din noi. Cărţile sfinte sunt pline de exemple despre persoane care nu s-au putut schimba datorită egoismului şi materialităţii : Biblia Sfânta Evanghelie după Matei, capitolul 19 versetele 16-24 :" *Şi, iată, venind un tânăr la El, I-a zis: Bunule Învăţător, ce bine să fac, ca să am viaţa veşnică? Iar El a zis: De ce-Mi zici bun? Nimeni nu este bun decât numai Unul Dumnezeu. Iar de vrei să intri în viaţă, păzeşte poruncile. El I-a zis: Care? Iar Iisus a zis: Să nu ucizi, să nu săvârşeşti adulter, să nu furi, să nu mărturiseşti strâmb; Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta şi să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi. Zis-a lui tânărul: Toate acestea le-am păzit din copilăria mea. Ce-mi mai lipseşte? Iisus i-a zis: Dacă voieşti să fii desăvârşit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor şi vei avea comoară în cer; după aceea, vino şi urmează-Mi. Ci, auzind cuvântul acesta, tânărul a plecat întristat, căci*

avea multe avuţii. Iar Iisus a zis ucenicilor Săi: Adevărat zic vouă că un bogat cu greu va intra în împărăţia cerurilor. Şi iarăşi zic vouă că mai lesne este să treacă cămila prin urechile acului, decât să intre un bogat în împărăţia lui Dumnezeu.".

Trebuie să înţelegi că Dumnezeu te iubeşte necondiţionat si ca de fapt El este primul care te-a iubit şi ţi-a îngăduit existenta. Biblia Întâia epistolă sobornicească a Sfântului Apostol Ioan capitolul 4 versetul 8 : " *Cel ce nu iubeşte n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este iubire*." Biblia Cartea înţelepciunii lui Isus, fiul lui Sirah (Ecclesiasticul) capitolul 4 versetele 8-11: " *Pleacă săracului urechea ta şi cu blândeţe răspunde-i cele de pace. Scoate pe cel năpăstuit din mâna celui ce-l năpăstuieşte şi să nu fi slab de înger când judeci. Fii celor orfani ca un tată şi ca un bărbat pentru mama lor. Şi vei fi ca fiu al Celui Preaînalt şi El te* ***va iubi mai mult decât mama ta***". Capitolul 34.

versetele 17-19: "*Ochii Domnului peste cei care* ***Îl iubesc****; scut puternic şi întărire vajnică este Domnul; Adăpost împotriva vântului din deşert, umbră împotriva arşiţei de la amiază, ocrotire împotriva piedicilor, asigurare împotriva căderilor. El înalţă sufletul şi luminează ochii, dând vindecare, viaţă şi binecuvântare.* "Iubirea Lui Dumnezeu se revărsa peste noi încântătoare şi afectuoasă. Iubirea Lui Dumnezeu chema sufletul să se apropie şi să se unească cu El în iubire. Nimic nu este mai plăcut decât sentimentul de prietenie şi comuniune cu Dumnezeu. Trebuie să înţelegi că acesta afecţiune îţi schimbă viaţa şi te ajută să evoluezi. Atunci când crezi cu adevărat că Dumnezeu te iubeşte trebuie să extinzi acea iubire faţă de aproapele tău înţelegându-l şi ajutându–l atunci când are nevoie. Iubirea este forţa supremă din univers.

Trebuie să înţelegi că iubirea e în aerul pe care îl inspiri şi este prezent în fiecare celulă a fiinţei tale. Iubirea pătrunde totul şi pe toţi. Când spunem că iubim ceva sau pe cineva, de fapt ne îngăduim numai să simţim ceea ce e mereu prezent. A iubi pe Dumnezeu şi tot ce cuprinde universul, este puterea supremă. A iubi înseamnă să trăieşti într-o linişte interioară de nezdruncinat. Iubirea nu este ceva ce numai simţi. Este ceva ce ar trebui să fii. A începe să iubeşti pe cineva sau ceva, este de fapt a începe să simţi ceea ce e mereu prezent, dar pe care în trecut ai ales să nu îl percepi.

Toată iubirea oamenilor este efemeră, trecătoare. Trece de la un obiect la altul sau de la un individ la altul. Acest tip superficial de iubire se poate transforma repede în ură, dacă lucrurile nu merg aşa cum îţi doreşti. Doar iubirea adevărată nu se poate schimba. Nu are nimic de-a face cu obiectul, nici nu poate deveni alt sentiment, pentru

că nici măcar nu este un sentiment. Este un fel de a fi. Acel "a fi" este starea firească a infinitei forţe divine, din care putem percepe doar o fărâmiţă. Pentru a percepe cu adevărat această iubire, trebuie să îţi reîntregeşti Sinele. Să elimini toate temerile, obiceiurile, egoismul şi furia. Trebuie să te goleşti, ca să poţi îngădui universului să te umple cu iubire. Conştiinţa este cea care îţi poate transforma perspectiva iubirii egoiste în iubire dezinteresată. Trebuie să te reeduci, pentru a deveni iubire. Trebuie să înţelegi că iubirea este mereu prezentă şi există în oricine şi orice. Iubirea e starea firească a lui Dumnezeu.

Toate celelalte tipuri de iubiri sunt doar iluzii. Oamenii percep iubirea ca pe o ataşare. Să posezi pe cineva, sau să fii în posesia cuiva. Asta nu este decât e o închipuire. Pentru tine, adevărata iubire ar trebui să însemne că nu simţi niciun ataşament, nicio posesie asupra cuiva sau a ceva.

Să aparţii tuturor simultan şi toate să-ţi aparţină. Iubirea individuală pe care o percepi faţă de o altă persoană e o formă concentrată a iubirii universale. Iubirea universală este o formă extinsă a iubirii individuale. Iubirea este cu adevărat puterea lui DUMNEZEU. De fapt iubirea este o forţă de nestăvilit care distruge legăturile karmice şi spală toate păcatele.

Trebuie să ştii că Dumnezeu vrea să fii bun, în ciuda răului din tine, El vrea să îţi asumi responsabilitatea atunci când eşti rău şi să încerci să nu mai fii rău. Să nu mai dai vina pe cineva din afara ta, ci să înţelegi că prin eforturi constante poţi deveni bun. Am fost creaţi să iubim, nu să urâm, am fost creaţi să construim, nu să demolăm, am fost creaţi să ocrotim, nu să distrugem. Din păcate, pe unii dintre noi materialitatea îi transformă în fiinţe jalnice, lipsite de iubire, compasiune sau credinţă. Ura aduce rău şi distrugree pe când iubirea aduce

compasiune şi grijă, Biblia, Pildele lui Solomon cap 10 versetul 12: "*Ura aduce ceartă, iar dragostea acopere toate cusururile*." Cartea înţelepciunii lui Isus, fiul lui Sirah (Ecclesiasticul) capitolul 34, versetele 17-19: "*Ochii Domnului peste cei care Îl iubesc; scut puternic şi întărire vajnică este Domnul; Adăpost împotriva vântului din deşert, umbră împotriva arşiţei de la amiază, ocrotire împotriva piedicilor, asigurare împotriva căderilor. El înalţă sufletul şi luminează ochii, dând vindecare, viaţă şi binecuvântare*."

Din păcate, există pericolul real să credem că suntem mai sus decât semenii noştri doar pentru că ne străduim să iubim sau să ne dezvoltăm spiritual. Atât Creştinismul cat şi Hinduismul susţin că există pericolul să devii mândru de eforturile constante pe care le faci şi astfel să pierzi legătură cu Dumnezeu. Lui Dumnezeu nu îi place mândria sau aroganta. Un adevărat credincios nu este mândru ci

este conştient că Dumnezeu îi crează oportunitatea de a deveni ceea ce este. Biblia, Cartea înţelepciunii lui Isus, fiul lui Sirah (Ecclesiasticul), Capitolul 10, versetele 7, 12, 13: "*Urâtă este înaintea Domnului şi înaintea oamenilor trufia, căci faţă de amândoi ea este păcatul nedreptăţii…. Începutul trufiei omului este a părăsi pe Dumnezeu şi a-şi întoarce inima sa de la Cel care l-a făcut. Începutul păcatului este trufia, şi cel care stăruieşte în ea este ca şi când i-ar ploua urâciune*.".

Un credincios nu are nevoie neapărat de temple şi biserici cât mai mari şi cât mai împodobite ci, are nevoie doar de credinţă şi iubire faţă de Dumnezeu. Domnul Iisus Hristos nu se îmbrăca în aur, nu purta porfiră, nu avea bani şi nici casă sau palat ci, era modest deşi, era Fiul Lui Dumnezeu. Acest lucru însemna că Dumnezeu vrea ca şi tu să fii modest şi să nu posezi multe lucruri

materiale. Dar de ce modest ? O persoană modestă îşi priveşte realizările cu indiferenţă şi înţelege că ele nu sunt doar meritul lui.

Trebuie sa intelegi că numai prin intermediul înţelepciunii te poţi cunoaşte cu adevărat pe tine. Înţelepciunea alunga întunericul fricii şi neştiinţei şi te apropie de Dumnezeu. Înţelepciunea este constanta aducere aminte că tu faci parte din Dumnezeu. Înţelege ca înţelepciunea şi iubirea faţă de Dumnezeu sunt mântuitoare. Tu nu iubeşti cu adevărat dacă uiţi să îţi iubeşti aproapele. Cartea Bhagavad Gita arată ca un individ poate ajunge la adevăr doar prin credinţa în Dumnezeu, credinţă care îi îngăduie celui care căuta adevărul să găsească înţelepciunea şi iluminarea.

Dar cum să atingem acest nou punct de vedere? Cum să ne scuturăm de iluzia vieţii? Cum să ne trezim din vis? Trebuie să îţi reeduci mintea şi să îţi analizezi emoţiile, apoi credinţa şi

informaţia te va duce mai departe. Ca să poţi înainta pe cărarea care duce spre mântuire şi împlinire, trebuie să înveţi să dăruieşti iubire. Cum aşa? Simplu: Dacă ai nevoie de iubire, dăruieşte iubire. Dacă ai nevoie de sprijin, dăruieşte sprijin. Dacă ai nevoie de un prieten, fii tu prieten. Orice ai nevoie, dăruieşte celorlalţi şi îţi vei afla propriile nevoi satisfăcute.

Este la fel de simplu să te relaxezi ca şi să te încordezi. De obicei te încordezi doar de frică şi aştepţi să treacă frica că să te poţi relaxa. Renunţarea la iubire este o retragere constantă în tine însuţi din cauza fricii de a fi rănit şi este motivul împietririi inimii tale. Învaţă că este la fel de uşor să fii vesel ca şi să fii trist. Fii amabil în loc să te iriţi, fii mai degrabă prietenos decât ostil. Data viitoare când vrei să te încordezi, încearcă să te relaxezi. Când îţi vine să plângi, opreşte-te şi râzi, în schimb.

Trebuie să înţelegi că fără credinţă, iubire şi căutare contantă nu poţi să treci dincolo de nivelul minţii. Mintea nu se goleşte de una singură. Cum ai putea să goleşti mintea folosind mintea? Trebuie să fii în stare să te goleşti de toate dorinţele şi credinţele preconcepute ca să poţi să transcenzi mintea. Dar cum să faci asta? De obicei trăim cu toţii la un nivel mai înalt de conştienţă decât părticica de conştienţă necesară efortului depus în ceea ce facem zi de zi. Pentru a putea controla fie şi cel mai mic aspect al vieţii tale, trebuie să operezi de la un alt nivel de conştienţă şi anume de pe un nivel mai înalt decât cel de zi cu zi. Ca să poţi deveni ceva, trebuie să nu devii sau să nu fii altceva mai întâi. Biblia Sfânta Evanghelie după Luca Cap 23:" *Şi zicea către toţi: Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi şi să-Mi urmeze Mie*;" Cum să te lepezi de tine? O să îţi dau un exemplu: Să presupunem că

ai de încărcat un container, dar el este plin cu ceva. Ca să îl poţi încărca, mai întâi trebuie să îl goleşti , nu? Ei, exact aşa funcţionează credinţa, şi anume înainte de a deveni ceva, trebuie să devii nimic prin detaşarea de lucrurile materiale. Când un anumit stadiu de nepăsare faţă de viaţa şi de realitate este atins, atunci poţi construi altceva.

Imaginea Lui Dumnezeu este ca un punct fix pentru minte. Mintea are nevoie de ceva de de care să se agaţe şi la care să se gândească. Atunci când te gândeşti la Dumnezeu te comporţi cu mult mai multă grijă faţă de tot ceea ce te înconjoară. Se spune că eşti ceea ce ce gândeşti. Cu cât te focalizezi mai mult la imaginea Lui Dumnezeu cu atât capacitatea ta de concentrare creşte şi devii treptat o parte din Dumnezeu.

Cunoaşterea Lui Dumnezeu nu vine doar prin intermediul minţii şi a lumii materiale. Adevărata cunoaştere sălăşluieşte în suflet şi

inimă. Cel care caută cunoaşterea trebuie să îşi urmeze sufletul şi inima şi să caute adânc în interiorul său. Trebuie să înţelegi că nimic nu vine din afara ta, ci totul izvorăşte din tine. Tot ce te înconjoară este un efect al energiei interioare proiectate în realitatea exterioară. Totul în jurul tău este conştienţă şi cu ajutorul conştienţei poţi transmite energie tuturor formelor conştiente care "populează" lumea materială sau spirituală.

Dar este iubirea atât de importantă şi poate duce cu adevărat către mântuire? Hinduismul susţine ca prin iubire se deschide chakra hridya/ anahata sau chakra inimii (centrul iubirii). În momentul deschieri acestei chakre te vei simţi puternic şi plin de energie. Iubirea te va face să uiţi durerea, suferinţa, dorinţele sau plăcerile şi te va apropia şi mai mult de Dumnezeu. Dumnezeu îţi vă dărui energie spirituală şi îţi va deschide calea către iluminare şi mântuire. Chakra hridya este strâns

legată de Dumnezeu dar şi de creaţie, unind astfel cele două lumi. Activarea acestui centru duce la uitarea dorinţelor şi acţiunilor celui trezit şi la transcenderea sa către Dumnezeu.

Trebuie să înţelegi că doar atunci când îţi vei cunoaşte Sinele şi vei cunoaşte adevărul vei putea obţine stadiul de binecuvântare eternă. Sufletul fiecăruia dintre noi îşi doreşte cu ardoare să fie absorbit de Dumnezeu şi astfel să se mântuiască.

Mântuirea este starea de bucurie care se naşte din cunoaşterea adevăratei tale naturi. Dar cum să te cunoşti pe tine cel adevărat? Cunoaştere de Sine rezidă în fuziunea celor trei corpuri prin conştientizarea a ceea ce eşti. Adevărul este ca tu faci parte din tot ce te înconjoară, iar tot ce te înconjura face parte din tine. Când în cele din urma şi acest sentiment de unitate dispare, atunci, tot ceea ce rămâne este Dumnezeu. Cât timp nu înţelegi că eşti una cu toate, te vei vedea separat de

ceilalţi şi vei fi atras de lumea materială. Toate religiile spun că trebuie să controlăm trupul. De ce? Pentru că, fără controlul asupra trupului, nu puteam controla lumea materială şi deci nu poţi creşte spiritual. Când realizezi că trebuie să faci schimbarea în percepţie, schimbi şi polaritatea gândirii şi prin aceasta atragi în viaţa ta binecuvântarea Lui Dumnezeu. Trebuie să înţelegi că nu eşti o fiinţă limitată şi separată, ci eşti o fiinţă legată de tot ceea ce este în jurul tău. Viaţa ta nu este în van, vei atinge pe mulţi în trecerea ta prin viaţă. Iar influenţa pe care o laşi este crucială pentru toţi cei care au interacţionat cu tine.

Este clar că Dumnezeu doreşte ca tu să trăieşti în materie şi prim materie. Tu eşti pus aici să schimbi ceva în percepţia ta despre lume şi viaţa. Ar trebui să conlucrăm cu materia şi nu să o distrugem. Totul în jurul nostru face parte din noi deci, trebuie să iubim şi să respectăm tot.

Dumnezeu nu te vrea undeva pe un nor ca fiinţă spirituala ci, te vrea în materie încercând să conlucrezi cu ea. Doar încercând să faci asta poţi să speri că păşeşti spre mântuire şi spre Dumnezeu.

Dar este cu adevărat aşa şi mântuirea se poate obţine în materie? Da! mântuirea este ceva ce se obţine aici şi acuma. Biblia subliniază acest fapt în Sfânta Evanghelie după Matei capitolul 19, versetele 25-29: "*Auzind, ucenicii s-au uimit foarte, zicând: Dar cine poate să se mântuiască? Dar Iisus, privind la ei, le-a zis: La oameni aceasta e cu neputinţă, la Dumnezeu însă toate sunt cu putinţă. Atunci Petru, răspunzând, I-a zis: Iată noi am lăsat toate şi Ţi-am urmat Ţie. Cu noi oare ce va fi? Iar Iisus le-a zis: Adevărat zic vouă că voi cei ce Mi-aţi urmat Mie, **la înnoirea lumii**, când Fiul Omului va şedea pe tronul slavei Sale, veţi şedea şi voi pe douăsprezece tronuri, judecând cele douăsprezece seminţii ale lui Israel. Şi oricine a lăsat case sau*

fraţi, sau surori, sau tată, sau mamă, sau femeie, sau copii, sau ţarine, pentru numele Meu, înmulţit va lua înapoi şi va moşteni viaţa veşnică." Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul, capitolul 21 versetele 1-7; "*Şi am văzut cer nou şi pământ nou. Căci cerul cel dintâi şi pământul cel dintâi au trecut; şi marea nu mai este. Şi am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă, împodobită pentru mirele ei. Şi am auzit, din tron, un glas puternic care zicea: Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii şi El va sălăşlui cu ei şi ei vor fi poporul Lui şi însuşi Dumnezeu va fi cu ei. Şi va şterge orice lacrimă din ochii lor şi moarte nu va mai fi; nici plângere, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi, căci cele dintâi au trecut. Şi Cel ce şedea pe tron a grăit:* ***Iată, noi le facem pe toate.*** *Şi a zis:* ***Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezare şi adevărate.*** *Şi iar mi-a zis:* ***Făcutu-s-a! Eu sunt***

Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul. Celui ce însetează îi voi da să bea, în dar, din izvorul apei vieţii. Cel ce va birui va moşteni acestea şi-i voi fi lui Dumnezeu şi el Îmi va fi Mie fiu"

Aşa cum am văzut deja toate religiile lumii vorbesc despre iubire, altruism, disciplină, cunoaştere şi eforturi susţinute pentru a te putea mântui. Budiştii vorbesc despre autocunoaştere, asceza şi iubire, Creştinii despre păcat, examinarea conştiinţei şi iubire, Hinduşii despre yoga şi iubire, iar Iudaismul vorbeşte despre păcat, cunoaştere, sclavie, durere, dar şi despre iubire. Ca urmare cunoaşterea şi iubirea sunt mijloace de transformare şi în final de eliberare din materie. Atunci când cineva este absorbit de materie şi de tot felul de dorinţe, el nu are cum să experimenteze mântuirea. De-a lungul istoriei au existat mereu oameni (sfinti) care ne-au arătat calea către spiritualitate şi mântuire. Aceşti oameni sunt

veneraţi, tocmai pentru că au reuşit să experimenteze mântuirea fiind încă în viaţă. Ei ne-au demonstrat că putem să iubim fără a poseda, putem munci cu pasiune, putem experimenta fericirea şi ce e mai important îi putem face şi pe alţii fericiţi. Trebuie să înţelegi că te poţi elibera de dorinţe şi poţi experimenta bucuria unirii cu Dumnezeu aici în acesta lume materială. Acest lucru poate fii atins prin dăruire, înţelegere, credinţă, informare, cunoaştere, autoexaminare constantă, fericire şi iubire faţă de Dumnezeu.

Trebuie să faci eforturi ca să ajungi să înţelegi ceva. Adevărul nu ţi se revelează din senin doar pentru că îl aştepţi sau pentru că aparţii unei anumite religii. Cunoaşterea adevărului te va face să te cunoşti pe tine aşa cum eşti. Realitatea fiecăruia dintre noi este sufletul iar sufletul este parte din Dumnezeu. Dacă vei ajunge să îţi cunoşti Sinele îl vei cunoaşte cu adevărat şi pe Dumnezeu.

Dar ca să îţi descoperi adevăratul Sine trebuie să transcenzi dinspre minte şi corp spre suflet şi Sine. Doară aşa vei putea cu adevărat să îl iubeşti pe Dumnezeu.

Închei aici acestă carte cu speranţa că ţi-am atins inima şi ţi-am arătat ca iubirea este mântuitoare. Tot ce trebuie să faci este să iubeşti. Nimeni nu îţi cere nimic în plus. Totul se reduce la iubire. Iubeşte cu toată inima şi cu tot sufletul tău şi lasă-te în voia lui Dumnezeu. Cel care este binecuvântat cu iubirea fata de Dumnezeu se transformă fără a urma etapele de dizolvare de care vorbeşte Hinduismul. El va transcede acele etape pentru că ţinta vieţii umane este iubirea fătă de Dumnezeu şi uniunea cu El. Cand il iubeasti cu adevărat pe Dumnezeu nu mai ai nevoie de rugăciune, meditaţie, contemplate sau orice altă formă de închinare pentru că, iubirea faţă de Dumnezeu îi copleşeşte mintea şi simţurile şi te

face să înţeleagi ca pentru tine călătoria în lumea matariala a luat sfârşit. Iubirea este marele şi unicul adevăr. Restul sunt variante acel aceluiaşi lucru. De ce sa alegi frica si sa crezi in continuare ca Dumnezeu te va pedepsi, in loc sa crezi ca Dumnezeu te iubeşte si ca nu te va condamna pentru ca: ” … *nu este om drept pe pământ care să facă binele şi să nu păcătuiască.*” Biblia Ecclesiastul Capitolul 7, versetul 20. Şi petru ca: “*Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuieşte, nu se laudă, nu se trufeşte. Dragostea nu se poartă cu necuviinţă, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândeşte răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduieşte, toate le rabdă.”* Biblia, Epistola întâia către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, Capitolul 13, versetele 4-7. Fiecare dintre noi iubim deja ceva. Unii dintre

noi îşi iubesc viaţa, alţii iubesc femeile, alţii iubesc casele, maşinile, lucrurile, averile, puterea sau pur şi simplu se iubesc pe ei. Este atât de complicat să extinzi acesta iubire şi la ceilalţi? Ai încercat ?? Te-ai concentrat măcar o secundă asupra acestui lucru? Dacă nu, nu este timpul pierdut. Încerca acuma! Încerca să iubeşti pe cineva, indiferent cine, şi apoi extinde-ţi iubirea de la persoana accea la altă şi la altă persoană şi apoi la toată materia. Încetul cu încetul, vei iubi mai mulţi semeni şi o dată cu ei îl vei iubi îşi pe Dumnezeu.

Îţi mulţumesc că ţi-ai făcut timp să îmi citeşti cartea şi aştept să ne unim rugăciunile în iubirea faţă de Dumnezeu. Îţi urez să ai o viaţă lungă şi prosperă! Florentin Urdă

Scurtă bibliografie:

Jacob Neusner J and Avery-Peck Alan, ed. The Blackwell Reader in Judaism. Oxford: Blackwell Publishers, 2001.

Sigal Philip . The Emmergence of Contemporary Judaism. Vol. 1. Pittsburgh: The Pickwick Press, 1980.

Glasse Cyril. The Concise Encyclopaedia of Islam. London: Stacey International , 1989.

Ul-Haq- Mushir. Religions of India. New Delhi: Clarion Books, 1983.

- S. Freud "Studii despre sexualitate", Opere Esenţiale, vol. 5, Editura Trei, 2010

- S. Freud "Studii despre isterie", Editura Trei, 2005

Biblia, Bucureşti, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al BOR

Mahabharata, Editura: PARALELA 45 ,2005

Bhagavad – Gita, Editura Herald, 2005.

Resurse web:

http://centrowhite.org.br/files/ebooks/egw-english/books/The%20Story%20of%20Redemption.pdf

https://tribalsovereignnations.files.wordpress.com/2013/11/40810220-redemption-manual-4-5-edition.pdf